

د لیویانو کتاب - د تورات شریف درېم کتاب

پېژندگلو

د لیویانو کتاب د تورات درېم کتاب دے. دا د انسان د رهنمایی په حقله د حضرت موسیٰ علیه السلام په وسیله لیکلے شوے دے او په دې کبني د عبادت او پرهیزگاره ژوند تېرولو په حقله د خدای پاک تعلیمات موجود دی. د لیویانو په کتاب کبني د ژوند د طور طریقو، خوراک خښاک، د عبادت د هداياتو او د مذهبی رواجونو په تفصیل سره ذکر شوے دے. دا حکه چې زمونږ د ژوند هره برخه که هغه اخلاقی، جسمانی یا روحانی وی هغه د خدای پاک په نظر کبني پېر اهمیت لری. په دې کبني بنیادی پېغام دا دے چې خدای پاک په خپله مقدس دے او هغه دا غواړی چې د هغه مخلوق دې هم مقدس وی. په دې کتاب کبني مونږ دا هم مطالعه کوو چې خدای پاک په خپله د وینې د توپدلو په وسیله سره د گناهونو فدیة مهیا کوی. د گناه د پاکولو شرط قربانی ده ولې چې د مرگ په بدل کبني مرگ دے. د حفظ کولو دپاره د لیوی ۲۰:۲۶ آیت، ”تاسو به مقدس شی او صرف زما به شی، حکه چې زه مالک خدای یم او زه مقدس یم. ما تاسو د نورو قومونو نه جدا کړی یئ چې تاسو صرف زما اوسئ.“

سوزېدونکي نذرانه

۱ (۱) مالک خدای د خپلې حضوری د خپمې نه موسیٰ ته آواز وکړو او دا اصول یې ورته وښودل. (۲) هر کله چې اسرائیلیان خپلې قربانی پېش کوی نو دا اصول به یاد

ساتي، چي ڪلهه يو کس د يو ځناور قرباني پيش ڪوي، نو هغه به د سوزبدونڪي نذراني
 ڀاره گڏ يا چيلے راولي. (۳) ڪه هغه خپل څاروے د سوزبدونڪي نذراني په توگه پيش
 ڪوي، نو هغه دې د رمي نه يو نر څاروے راولي چي هيڅ عيب په ڪبني نه وي. هغه دې
 دا د مالک خدائ د حضور مقدسي خبمي د دروازي په خوله ڪبني حاضر ڪري، نو
 مالک خدائ به دا قبول ڪري. (۴) هغه کس به خپل لاس ورله په سر ڪبردي او دا به
 ترې نه په قرباني ڪبني قبول ڪري شي او دا به د هغه ڀاره ڪفارہ شي. (۵) هغه به هلته
 غويے حلال ڪري او د هارون د خاندان امامان به مالک خدائ ته هغه وينه پيش ڪري او
 چي د خبمي د دروازي په خوله ڪبني کومه قربان گاه ده د هغي څلورو واپرو طرفونو ته
 دې وشيندي. (۶) بيا به د هغه ځناور نه څرمن وباسي او حصي حصي به پي ڪري، (۷)
 او امامان به په قربان گاه باندې لرگي سم ڪبردي او په لرگو به اور بل ڪري. (۸) هغوي
 به د ځناور حصي، سره د سر او وازگي په اور باندې ڪبردي. (۹) د هغه ځناور کولمي
 او پتونان دې ووينځلے شي او امام به دا هر څه په قربان گاه باندې وسوزوي، ځکه چي
 په اور سوزبدونڪي د دې نذراني خوشبو په مالک خدائ باندې بنه لگي. (۱۰) ڪه هغه
 کس د گڏو يا د چيلو د رمي نه څه پيش ڪوي، نو هغه دې خامخا نر وي چي هيڅ عيب
 په ڪبني نه وي. (۱۱) هغه به دا د قربان گاه په شمالي طرف حلالوي او د هغي وينه به
 امامان د قربان گاه څلورو واپرو طرفونو ته وشيندي. (۱۲) چي ڪله هغه کس دا حصي
 حصي ڪري، نو امامان به د دې ٽولي حصي سره د سر او وازگي په اور باندې ڪبردي.
 (۱۳) هغه کس به د دې کولمي او پتونان په اوبو ووينځي او امام به دا قرباني مالک
 خدائ ته پيش ڪري او په قربان گاه باندې به پي ٽوله وسوزوي. په اور سوزبدونڪي د دې
 نذراني خوشبو په مالک خدائ باندې بنه لگي. (۱۴) ڪه څوک يو مارغه د سوزبدونڪي
 نذراني په توگه پيش ڪوي، نو هغه دې يوه گوگوشته يا کونتره وي. (۱۵) امام به دا په
 قربان گاه باندې پيش ڪري، د هغي څټ به تاو ڪري او سر به پي په قربان گاه باندې
 وسوزوي او د هغي وينه دې د قربان گاه په اړخ باندې وڅڅولے شي. (۱۶) هغه دې د دې
 ججوره او په ججوره ڪبني چي څه وي هغه دې لرې ڪري او دا دې د قربان گاه نمرخاته

طرف ته وغورزوی چرته چي ايرې اچولے شی. (۱۷) هغه دې دا مارغۀ د وزرو نه ونیسی او داسې دې په مینخ دوه ټوټي شی چي وزر ترې نه ببل نۀ شی. او هغه دې دا ټول په قربان گاه باندې وسوزوی، په اور سوزېدونکي د دې نذراني خوشبو په مالک خدائ باندې بنۀ لگی.

د غلي نذراني

۲ (۱) کله چي څوک مالک خدائ ته يوه د غلي نذرانه پېش کوي، نو هغه دې بنۀ اوړۀ وي. د زيتونو تېل او خوشبودار لوبان دې په کبني واچوي، (۲) د هارون د خاندان امامانو له دې راوړي. امام به يو موټي د اوړو، د تېلو او سره د ټولو لوبانو نه راواخلي او په قربان گاه به يې وسوزوي، دا يوه داسې نذرانه ده چي خوشبو يې په مالک خدائ باندې بنۀ لگی. (۳) د غلي د نذراني نه پاتي شوې برخه به د امامانو وي، دا به ډېره مقدسه گڼلے شی، ځکه چي دا مالک خدائ ته په اور سوزېدونکي نذراني نه اخستے شوې ده. (۴) که دا نذرانه روټي وي چي په تنور کبني پخه شوې وي، نو دا دې د خمبيري نه بغير تياره شوې وي. دا دې د اوړو نه تيارې شوې غټي روټي وي چي د زيتونو تېل په کبني گډ وي يا دې نري نري روټي وي چي د زيتونو تېل ورباندې لگولے شوي وي. (۵) که هغه نذرانه روټي وي چي په تبخي باندې پخه شوې وي، دا به د داسي اوړو نه تياره شوې وي چي د زيتونو تېل په کبني گډ وي خو چي خمبیره په کبني نۀ وي. (۶) چي کله يې د يوې نذراني په توگه پېش کوي نو دا چوري کړي او نور تېل ورباندې واچوي. (۷) که هغه نذرانه داسې روټي وي چي په تبخي باندې پخه شوې وي، نو هغه دې د اوړو او زيتونو د تېلو نه تياره شوې وي. (۸) دا مالک خدائ ته د غلي نذراني په توگه راوړي او امام ته يې پېش کړي او هغه به يې قربان گاه ته يوسي. (۹) امام به د نبي په توگه يوه برخه ترې نه واخلي چي دا ټوله مالک خدائ ته پېش کړي شوې ده او هغه به دا په قربان گاه باندې وسوزوي. په اور سوزېدونکي د دې نذراني خوشبو په

مالِک خُدايُ باندې بښه لگی. (۱۰) د غلې د نذرانې نه پاتې شوې برخه به د امامانو وی، دا به ډېره مقدسه گڼلې شي، ځکه چې دا مالِک خُدايُ ته په اور باندې سوزېدونکې نذرانې نه اخستې شوې ده. (۱۱) چې د غلې کومې نذرانې تاسو مالِک خُدايُ ته پېش کوئ په يوه نذرانه کېنې دې هم خمبیره نه وي، مالِک خُدايُ ته په اور سوزېدونکې نذرانه کېنې چې کله هم خمبیره يا شات وانه چوئ. (۱۲) تاسو چې هر کال لَو کوئ نو د خپل فصل ورومبې غله مالِک خُدايُ ته راوړئ، خو دا دې په قربانگاه باندې نه شي سوزولې. (۱۳) د غلې په هره نذرانه باندې مالگه اچوئ، ځکه چې مالگه د خُدايُ پاک او ستاسو په مينځ کېنې د لوظ نښه ده. (تاسو په خپلو ټولو نذرانو خامخا مالگه اچوئ). (۱۴) چې کله تاسو د خپل رېبلې شوی فصل د ورومبې غلې نذرانه مالِک خُدايُ ته راوړئ، نو وريټې شوې دانې يا مېده شوی اوږه ورته پېش کوئ. (۱۵) د زيتونو تېل په کېنې ورگډ کړئ او لويان ورباندې واچوئ. (۱۶) امام به لږ اوږه او څه تېل او ورسره ټول لويان هم وسوزي او دا به مالِک خُدايُ ته په اور سوزېدونکې نذرانې د نښې په توگه وي.

د سلامتې نذرانې

۳ (۱) کله چې څوک خپل يو څاروئ د سلامتې د نذرانې په توگه پېش کوي، نو هغه دې يو داسې غوږي يا غوا وي چې هيڅ عېب په کېنې نه وي. (۲) هغه کس به خپل لاس د هغه ځناور په سر کېږدي او د مالِک خُدايُ د حضور مقدسې خېمې د دروازې په خوله کېنې به يې حلال کړي. د هارون د خاندان امامان به هغه وينه د قربانگاه څلورو واړو طرفونو ته وشيندي (۳) او هغه دې د هغه ځناور دا حصې مالِک خُدايُ ته په اور سوزېدونکې نذرانې په توگه پېش کړي. په دې کېنې به په کولمو باندې ټوله وازگه، (۴) پښتورگي او په هغې باندې چې څومره وازگه وي او د ايښې بڼه حصه هم وي. (۵) امامان به دا هر څه د سوزېدونکې نذرانو سره په قربانگاه باندې وسوزوي. په اور سوزېدونکې د دې نذرانې خوشبو په مالِک خُدايُ باندې بښه لگی. (۶) که چېرې د رمې نه

د سلامتې د نذرانې په توگه څه پېش کولې شي، که هغه نر وی یا ښځه، خو چې هيڅ عیب په کښې نه وي. (۷) که یو کس یو گډوړی پېش کوی، (۸) نو هغه دې خپل لاس ورله په سر کېږدی او د خېمې مخې ته دې هغه حلال کړی. امامان به د هغه وینه د قربانگاه په څلورو واړو طرفونو باندې وشیندی (۹) او مالک خدای ته دې د هغه ځناور دا حصې په اور سوزېدونکې نذرانې په توگه پېش کړی یعنې د ټول لم وازگه چې د ملا د هډوکی سره نزدې پرې کړې شوې وي، هغه ټوله وازگه چې په کولمو پرته وي، (۱۰) پښتورگی او هغه وازگه چې ورباندې پرته وي او د اینې ښه حصه هم. (۱۱) بیا به امام دا هر څه په اور سوزېدونکې نذرانې په توگه مالک خدای ته وسوزوی. (۱۲) که یو کس چېلې پېش کوی، (۱۳) هغه دې خپل لاس ورله په سر کېږدی او د خېمې مخې ته دې حلاله کړی. امامان به د دې وینه د قربانگاه په څلورو واړو طرفونو باندې وشیندی (۱۴) او مالک خدای ته دې دا حصې په اور سوزېدونکې نذرانې په توگه پېش کړی یعنې هغه ټوله وازگه چې په کولمو باندې پرته وي، (۱۵) پښتورگی او هغه وازگه چې ورباندې پرته وي او د اینې ښه حصه هم. (۱۶) امام به دا هر څه په اور سوزېدونکې نذرانې په توگه وسوزوی، دا به په مالک خدای باندې یو ښه لگېدونکې بوی وي. د قربانې ټوله وازگه د مالک خدای ده. (۱۷) یو بنی اسرائیلې به هم وازگه او وینه نه شي خوړلې، بنی اسرائیل چې چرته هم اوسپړی نو ټول به دا قانون د تل دپاره منی.

په غلطې سره د شوو گناهونو دپاره نذرانې

۴ (۱) مالک خدای موسی ته حکم وکړو (۲) چې بنی اسرائیلو ته ووايه چې که څوک گناه وکړی او په غلطې سره د مالک خدای حکمونه مات کړی، نو هغه به دا قانون منی. (۳) که چېرې مشر امام گناه وکړی او د هغې په ذریعه خلق گناهگار شي، نو هغه به یو سځه پېش کوی چې هيڅ عیب په کښې نه وي او د خپلې گناه دپاره به یې مالک خدای ته قربانې کړی. (۴) هغه به سځه د مقدسې خېمې دروازې خولې ته راوړی، او په سر به

ورته خپل لاس کېږدی، او د مالک خدای په حضور کېنې به یې هلته حلال کړی. (۵)

بیا به مشر امام د سخی لږه وینه واخلي او خېمې ته به یې دننه یوسی. (۶) هغه به خپله گوته په وینه کېنې پویه کړی او دا دې اووه ځله د مقدسې پردې مخې ته وشیندی. (۷)

بیا به هغه لږه وینه په خېمه کېنې د خوشبویي د قربان گاه په ښکرو باندې ولگوی. هغه به پاتې شوې وینه د سوزېدونکې نذرانو قربان گاه په بېخ کېنې توی کړی، کومه چې د خېمې د دروازې په خوله کېنې ده. (۸) هغه به د دې سخی نه ټوله وازگه واخلي، هغه وازگه کومه چې په کولمو باندې وی، (۹) پښتورگی او کومه وازگه چې ورباندې پرته وی او د اینې ښه حصه. (۱۰) امام به دا وازگه واخلي او د سوزېدونکې نذرانو په قربان گاه باندې به یې وسوزوی، هم هغه شان لکه چې کوم عمل د سلامتی د نذرانې دپاره حلال شوی ځناور وازگې سره کوی. (۱۱) خو هغه به د دې څرمن، ټوله غوښه، سر، پښې، دنننی اندامونه سره د کولمو، (۱۲) دا هر څه به د خېمو نه بهر هغه پاک ځای ته یوسی چرته چې ایره غورزولې کیږی، نو هلته دې یې هغه د لرگو په اور باندې وسوزوی. (۱۳) که چېرې د اسرائیلو ټول قوم گناه وکړی او په غلطی سره د مالک خدای د حکمونو نه د یو حکم ماتولو په وجه گناهگار شی، (۱۴) بیا چې څنگه د گناه پته ورته ولگی، نو قوم به د گناه د نذرانې په توگه یو سخی راوی. هغوی به دا د مالک خدای د حضور مقدسې خېمې ته راوی، (۱۵) د قوم مشران به د دې په سر خپل لاسونه کېږدی او سخی دې هلته حلال کړی شی. (۱۶) مشر امام به د سخی لږه وینه واخلي او خېمې ته به یې دننه یوسی، (۱۷) خپله گوته دې په وینه کېنې پویه کړی او هغه دې اووه ځله د مالک خدای په حضور کېنې د پردې په مخکېنې وشیندی. (۱۸) هغه به لږه وینه د خوشبویي د قربان گاه په ښکرونو پورې ولگوی چې دا د مالک خدای په حضور کېنې دننه په خېمه کېنې ده او پاتې شوې وینه دې د سوزېدونکې نذرانې د قربان گاه په بېخ کېنې توی کړی، کومه چې د خېمې د دروازې په خوله کېنې ده. (۱۹) بیا به هغه د سخی ټوله وازگه واخلي او په قربان گاه به یې وسوزوی. (۲۰) هغه به د دې سخی سره هم هغه شان وکړی لکه څنگه چې هغه د گناه د نذرانې د سخی سره کړی و، نو داسې به امام د خلقو د

گناه دپاره كفاره ادا كړي او هغوى به معاف شي. (٢١) بيا به هغه سخه د خپمو نه بهر يوسى او ويه يې سوزوى، لكه څنگه چې هغه د خپلې گناه دپاره پېش كړې شوې سخه سوزوى. دا نذرانه د قوم د گناه د كفارې دپاره ده. (٢٢) كه يو مشر گناه وكړى او په غلطۍ سره د مالک خدائ د حكمونو نه د يو حكم ماتولو په وجه گناهگار شي، (٢٣) او چې د خپلې گناه پته ورته ولگي، نو هغه به د خپلې نذرانې په توگه يو چپلې راولى چې هيڅ عيب په كېنې نه وي. (٢٤) هغه به خپل لاس د چپلې په سر كېږدى او د قربان گاه هغه طرف ته به يې حلال كړي، چرته چې د سوزېدونكې نذرانې ځناور حلالوي شي. دا د گناه د لرې كولو نذرانه ده. (٢٥) امام به خپله گوته د ځناور په وينه كېنې پوه كړي، دا دې د قربان گاه په بڼو پورې ولگوي او پاتې شوې وينه دې د قربان گاه په بېخ كېنې توي كړي. (٢٦) بيا به هغه د دې ټوله وازگه په قربان گاه باندې وسوزوي، لكه څنگه چې هغه د سلامتې د نذرانې دپاره حلال شوى ځناور وازگه سوزوي. داسې به امام د هغه مشر دپاره د گناه كفاره ادا كړي او هغه به معاف شي. (٢٧) كه يو عام كس گناه وكړى او په غلطۍ سره د مالک خدائ د حكمونو نه د يو حكم ماتولو په وجه گناهگار شي، (٢٨) نو چې څنگه د گناه پته ورته ولگي، نو هغه به د خپلې نذرانې په توگه يوه چپلې راولى چې هيڅ عيب په كېنې نه وي. (٢٩) هغه به خپل لاس د دې په سر كېږدى او د قربان گاه په هغه طرف به يې حلاله كړي، چرته چې د سوزېدونكې نذرانې دپاره ځناور حلالېږي. (٣٠) امام به خپله گوته د دې ځناور په وينه كېنې پوه كړي، دا به د قربان گاه په بڼو پورې ولگوي او پاتې شوې وينه به د قربان گاه په بېخ كېنې توي كړي. (٣١) بيا به هغه ټوله وازگه ترې نه لرې كړي، لكه څنگه چې د سلامتې د نذرانې دپاره حلال شوى ځناور نه لرې كولى شي او هغه به دا په قربان گاه باندې وسوزوي ځكه چې په مالک خدائ دا خوشبو بڼه لگي. نو داسې به امام د هغه كس د گناه كفاره ادا كړي او هغه به معاف شي. (٣٢) كه يو كس د گناه د نذرانې دپاره د گپو نه څه راولى، نو هغه دې يوه گپه وي چې هيڅ عيب په كېنې نه وي. (٣٣) هغه به خپل لاس د دې په سر كېږدى او د قربان گاه په هغه طرف به يې حلاله كړي، چرته چې د سوزېدونكې نذرانې دپاره ځناور

حلالیږی. (۳۴) امام به خپله ګوته د ځناور په وینه کښې ډوبه کړی، د قربان ګاه په ښکرونو پورې دې دا وینه ولګوی او پاتې شوې وینه به هغه د دې په بېخ کښې توی کړی. (۳۵) بیا به هغه د دې ټوله وازګه لرې کړی، لکه څنګه چې د سلامتی د نذرانې دپاره حلال شوی ځناور نه وازګه لرې کیږی او هغه به په اور سوزېدونکې نذرانو سره په قربان ګاه باندې وسوزوی کوم چې مالک خدای ته پېش کیږی. داسې به امام د هغه کس د ګناه دپاره کفارۀ ادا کړی او هغه به معاف شی.

د ګناه د نذرانو ورکولو حالاتونه

۵ (۱) په دې حالاتو کښې د ګناه نذرانې ضروری ګڼلې کیږی. که څوک د ګواهی ورکولو دپاره عدالت ته وغوښتلې شی او هغه معلومات نه ورکوی چې څه یې لیدلی یا اورېدلی وی، نو هغه ته دې د خپلو بدو سزا ملاو شی. (۲) که څوک په غلطۍ سره یو حرام څیز له لاس وروړی، لکه چې یو مړ مردار ځناور له، نو هغه ناپاک او ګناهګار دې چې څنګه ورته پته ولګی چې هغه دا خطا کړې ده. (۳) که څوک په غلطۍ سره د انسان یو ناپاک څای یا څیز له لاس وروړی، خو چې څنګه ورته پته ولګی چې هغه دا خطا کړې ده نو هغه په دې سره ناپاکه او ګناه ګار دې. (۴) که څوک بغېر د سوچ کولو نه قسم وخورې، چې دا قسم د هر څیز په حقله وی که قسم ښه وی او یا بد وی، نو هغه ناپاکه او ګناهګار دې چې څنګه ورته پته ولګی چې هغه څه کړی دی. (۵) کله چې یو کس ګناه وکړی، نو هغه دې خامخا د ګناه اقرار وکړی، (۶) او د خپلې ګناه په جرمانه کښې به هغه خامخا یوه ګڼه یا چپلۍ مالک خدای ته د نذرانې په توګه راولی. امام به د هغه کس د ګناه دپاره کفارۀ ادا کړی. (۷) که هغه کس ګڼه یا چپلۍ نه شی اخستلې، نو هغه به د خپلې ګناه په بدل کښې دوه ګوګوشتکې یا دوه کونترې راوړی، یوه به د ګناه د نذرانې دپاره او بله به د سوزېدونکې نذرانې دپاره وی. (۸) هغه به دا امام له راوړی، نو ورومبې به مارغه د ګناه د نذرانې دپاره پېش کړی. د دې څپت به تاو کړی خو چې سر

ترې نه بېل نه شی (۹) او څه وینه دې د قربان گاه په يو طرف باندې وشیندی، پاتې شوې وینه دې د قربان گاه په بېخ کښې وڅڅولې شی. دا د گناه د لرې کولو دپاره يوه نذرانه ده. (۱۰) بيا د اصولو په مطابق هغه دوهم مارغه دې د سوزېدونکې نذرانې په توگه پېش کړی. داسې به امام د هغه کس د گناه دپاره کفارہ ادا کړی کومه چې هغه کړې ده او هغه به معاف شی. (۱۱) که هغه کس دوه گوگوشتهکې يا دوه کونترې هم نه شی راوړلې، نو هغه به يو کلو اوږه د گناه د نذرانې په توگه راوړی. هغه دې په دې کښې د زيتونو تېل يا خوشبوئی نه اچوی، ځکه چې دا د گناه نذرانه ده. (۱۲) هغه کس به دا امام له راوړی، امام به يو موټی ترې نه د نښې په توگه واخلی چې دا ټول مالک خدای ته پېش کړی شوی دی او په اور سوزېدونکې نذرانې سره به يې په قربان گاه باندې وسوزوی. دا يوه داسې نذرانه ده چې گناه لرې کوی. (۱۳) داسې به امام د هغه کس د گناه دپاره کفارہ ادا کړی چې په دې مختلفو گناهونو کښې يې کومه گناه هم کړې وی نو هغه به معاف شی. پاتې شوی اوږه به هم د غلې نذرانې په شان د امام وی.

د گناه د تاوان نذرانې

(۱۴) مالک خدای موسی ته دا اصول وښودل. (۱۵) که يو کس په غلطی سره داسې گناه وکړی او د هغه قیمت په ورکولو کښې ناکام شی چې کوم مالک خدای ته پېش کول وو، نو هغه به د گناه د تاوان د نذرانې په توگه يو داسې گډ يا چبلې مالک خدای ته راوړی چې هيڅ عېب په کښې نه وی. د دې قیمت به د منلې شوی معيار په مطابق مقررولې شی. (۱۶) هغه به خامخا هغه پېسې ورکوی چې د کومو په ورکولو کښې ناکام شوې وی او شل فیصده دې زیاتې هم ورکړی. هغه به دا پېسې امام له ورکړی او امام به د هغه کس د گناه د تاوان د نذرانې دپاره ځناور پېش کړی او هغه کس به معاف شی. (۱۷) که څوک يوه داسې گناه وکړی چې په غلطی سره د مالک خدای د حکمونو نه يو حکم مات کړی، نو هغه گناهگار دې او جرمانه به ورکوی. (۱۸) هغه به خامخا امام ته د گناه

د تاوان د نذرانې په توګه یو ګډ یا چپلے راولی چې هیڅ عیب په کښې نه وی. د دې قیمت به د منلے شوی معیار په مطابق مقررولے شی. امام به د هغه د ګناه دپاره کفارہ ادا کړی کومه چې هغه په غلطی سره کړې وی او هغه به معاف کړے شی. (۱۹) دا د هغې د ګناه د تاوان نذرانہ ده کومه چې هغه د مالک خدائِ خلاف کړې وی.

۶ (۱) مالک خدائِ موسیٰ ته دا اصول وښودل. (۲) که څوک د مالک خدائِ خلاف داسې ګناه وکړی، لکه چې د یو اسرائیلی امانت واپس ورنه کړی، یا د چا نه څه څیز پټ کړی، یا څوک دوکه کړی، نو یوه نذرانہ به ورکړی، (۳) یا که یو ورک شوے څیز پیدا کړی او د هغې په حقله دروغ ووائی او داسې قسم وخورى چې هغه دا نه دے موندلے. (۴) - (۵) کله چې یو کس په داسې طریقہ ګناه وکړی، هغه چې څه څیز هم د غلا یا دوکې په طریقہ اخستے وی نو هغه دې واپس ورکړی. په کومه ورځ چې هغه ګناهګار ثابت شی، نو هغه به خامخا د هغه څیز مالک له پوره تاوان ورکوی او شل فیصده زیات به هم ورکوی. (۶) هغه دې امام له یو داسې بې عیبه ګډ یا چپلے راولی چې مالک خدائِ ته یې د ګناه د تاوان د نذرانې په توګه پیش کړی. د دې قیمت به د منلے شوی معیار په مطابق مقررولے شی. (۷) امام به د هغه کس د ګناه دپاره کفارہ ادا کړی او هغه به معاف شی.

سوزېدونکې نذرانې

(۸) بیا مالک خدائِ موسیٰ ته حکم وکړو (۹) چې هارون او د هغه زامنو ته د سوزېدونکې نذرانو په حقله دا اصول وښایه. یوه سوزېدونکې نذرانہ به ټوله شپه په قربان ګاه باندې پرېښودلے شی او اور دې بل وساتلے شی. (۱۰) بیا به امام خپله د کتان چوغه او د کتان جانګے واغوندی، په قربان ګاه باندې د سوزېدونکې نذرانې نه پاتې شوې ایرې به لرې کړی او د قربان ګاه په څنګ کښې به یې واچوی. (۱۱) بیا دې جامې

بدلي کړی او ایرې دې د خېمو نه بهر یو پاک خُائی ته یوسی. (۱۲) په قربان‌گاه دې اور بل وساتلے شی خو چې مړ نه شی. امام به هر سحر په دې باندې لرگی ږدی، سوزېدونکې نذرانه به په دې سمه ږدی او د سلامتۍ د نذرانې وازگه دې ورباندې سوزوی. (۱۳) اور دې خامخا په قربان‌گاه بل وساتلے شی او چې کله هم مړ نه شی.

د غلي نذرانې

(۱۴) دا د غلي نذرانې دپاره اصول دی. د هارون د خاندان یو امام به د مالک خُدای په حضور کښې د قربان‌گاه په مخکښې د غلي نذرانه پېش کړی. (۱۵) بیا به هغه د ښو اوږو چې تېل ورسره گډ وی او خوشبوئی ورباندې پرته وی د هغې نه دې یو موټے واخلی او په قربان‌گاه باندې به یې د یوې ښې په توگه و سوزوی چې دا ټوله مالک خُدای ته پېش کړے شوې ده. د دې نذرانې خوشبو په مالک خُدای ښه لگی. (۱۶) - (۱۷) امامان به هغه پاتې شوې برخه و خوری. د دې نه به پتیره روتی پخه کړے شی او په مقدس خُائی کښې، د مالک خُدای د حضور د خېمې په دربار کښې به و خورلے شی. دا مالک خُدای امامانو له په سوزېدونکې نذرانه کښې د هغوی د برخې په توگه ورکړې ده. دا د گناه د نذرانې او د گناه د تاوان د نذرانې په شان پېره مقدسه ده. (۱۸) په راتلونکي ټولو وختونو کښې د هارون د اولاد هر یو نارینه مالک خُدای ته په اور سوزېدونکې نذرانې نه خپله برخه د همېشه دپاره خورلے شی. هر څوک یا هر څیز چې د هغې سره ولگی نو هغه به هم مقدس شی. (۱۹) بیا مالک خُدای موسی ته دا اصول وښودل. (۲۰) په کومه ورځ چې د هارون د خاندان یو امام مقررولے شی نو هغه به یو کلو ښه اوږه مالک خُدای ته د نذرانې په توگه پېش کوی د عامې غلي د نذرانې په شان، نیم په سحر کښې او نیم په ماښام کښې. (۲۱) دا به په تېلو کښې گډ شی، په تبخی به پاخه کړے شی او چوری به کړے شی او د غلي د نذرانې په توگه به پېش کړے شی، د دې خوشبو په مالک خُدای ښه لگی. (۲۲) په راتلونکي ټولو وختونو کښې به د هارون د اولاد هر یو کس دا نذرانه

تیاروی کوم چې د مشر امام په توگه خدمت کوی. مالک خدائ ته د پېش کرې شوې قربانی په توگه دا به ټوله وسوزولې شی. (۲۳) د امام د غلې د نذرانې یوه برخه به هم نه شی خوړلې، ټوله به خامخا سوزولې شی.

د گناه نذرانې

(۲۴) بیا مالک خدائ موسی ته حکم وکړو چې (۲۵) هارون او د هغه زامنو ته د گناه د نذرانې دپاره دا اصول وبنایه. د گناه د نذرانې خنار به د مالک خدائ په حضور کبني حلالولې شی، چرته چې د سوزېدونکې نذرانې دپاره خنار حلالیږی. دا یوه ډېره مقدسه نذرانه ده. (۲۶) کوم امام چې دا خنار قربانی کوی هغه به دا په مقدس خائ کبني وخورې چې هغه د مالک خدائ د حضور د خېمې دربار دے. (۲۷) هر څوک یا هر څیز چې د هغې سره ولگي نو هغه به هم مقدس شی. که جامې د خنار په وینه ولړلې شی، نو هغه به خامخا په مقدس خائ کبني وینځلې شی. (۲۸) د خاورې په کوم لوبنی کبني چې غوښه یشولې شوې وی هغه دې مات کرې شی او که د زېږو لوبنی استعمال شوی وی، نو هغه دې ومړلې شی او په اوبو کبني دې کنگال کرې شی. (۲۹) د امامانو د کورنو هر نر دا نذرانه خوړلې شی، دا ډېره مقدسه ده. (۳۰) خو که د کوم خنار وینه مقدسې خېمې ته دننه راوړلې شی او د گناه د کفارې ادا کولو دپاره استعمال شی، نو هغه خنار دې نه شی خوړلې چې د کوم نه وینه اخستې شوې وی، او دا دې وسوزولې شی.

د گناه د تاوان نذرانې

۷ (۳۱) د گناه د نذرانو د ورکولو دپاره دا اصول دی، کومې چې ډېرې مقدسې دی. (۳۲) د گناه د تاوان د نذرانې دپاره خنار به هلته حلالیږی، چرته چې د سوزېدونکې نذرانې

خُناور حلالیږی او د دې وینه دې د قربان‌گه په ټولو طرفونو وشیندلې شی. (۳) د دې ټوله وازگه دې په قربان‌گه باندې پېش کړې شی، لم، هغه وازگه چې په کولمو پرته وی، (۴) پښتورگی او هغه وازگه چې ورباندې پرته وی او د اینې بڼه حصه هم. (۵) امام به هغه ټول مالک خُدای ته په اور سوزېدونکې نذرانې په توگه په قربان‌گه وسوزوی. دا د گناه د تاوان نذرانه ده. (۶) د امامانو د کورنو هر نر کس دا خوړلې شی، خو دا به خامخا په یو مقدس خُای کښې خوړلې شی، خُکه چې دا ډېره مقدسه ده. (۷) د گناه نذرانې او د گناه د تاوان نذرانې دواړو دپاره یو شان اصول دی، غوښه د هغه امام ده چې کفار ه ادا کوی. (۸) امام چې د چا دپاره سوزېدونکې نذرانه پېش کوی نو د هغه خُناور خرمن به د هغه امام وی. (۹) د غلې هره یوه نذرانه کومه چې په تنور کښې یا لوبښی یا په تبخی پخیری هغه د امام ده چا چې خُدای پاک ته دا پېش کړې ده. (۱۰) خو د غلې هغه ټولې نذرانې چې پخې شوې نه وی، که په تېلو غوړې وی یا سپوږې وی، هغه د هارون د خاندان د ټولو امامانو دی او یو برابر دې په هغوی باندې ویشلې شی.

د سلامتی نذرانې

(۱۱) دا د سلامتی د نذرانو دپاره اصول دی کومې چې مالک خُدای ته پېش کولې شی. (۱۲) که یو کس دا نذرانه د شکرانې په توگه خُدای پاک ته پېش کوی، چې کوم خُناور قربانی کیږی د هغې سره دې په یو خُای د پتیرې روتی یوه نذرانه پېش کړی، داسې غټه روتی چې د زیتونو تېل ورسره گډ شوی وی یا نری پخې شوې روتی چې د زیتونو تېل ورباندې لگولې شوی وی یا د بنو اوږو نه پخه شوې داسې روتی چې د زیتونو تېل ورسره گډ شوی وی. (۱۳) د دې نه علاوه، هغه دې خمبیره پخې شوې روتی هم پېش کړی. (۱۴) هغه دې د هر قسم روتی یوه حصه د خاص برخې په توگه مالک خُدای ته پېش کړی، دا د هغه امام دی کوم چې د خُناور وینه واخلی او د قربان‌گه سره یې وشیندی. (۱۵) د سلامتی د نذرانې غوښه دې خامخا هم په هغه ورغ وخورلې شی چې په کومه ورغ هغه قربانی کیږی، تر بل سحر پورې دې د هغې نه هیڅ خیز پاتې نه شی. (۱۶)

ڪهٽو ڪس ۽ قسم پوره ڪولو يا ۽ خپلي رضاڪارانه نذراني په توگه، ۽ سلامتي نذرانه
 راوڀري، چي دا په ڪومه ورغ پيش ڪيري نو په هغه ورغ ۽ خورلي شي خو چي خه پاتي
 وي نو هغه به په بله ورغ خورلي شي. (۱۷) خه غوبسه چي پاتي وي نو هغه ۽ په دريمه
 ورغ وسوزولي شي. (۱۸) ڪهٽو ۽ سلامتي نذراني نه خه په دريمه ورغ هم وخورلي شي، نو
 خدائ پاڪ به ۽ هغه ڪس نذرانه قبوله نه ڪري. دا نذرانه به ۽ هغه په فائده ڪبني حساب
 نه شي بلڪي ناپاڪه به وگهلي شي او چي خوک هم دا وخوري نو هغه ته به ۽ خپلو بدو
 سزا ملاو شي. (۱۹) ڪهٽو چري دا غوبسه په يو ناپاڪ خيز پوري ولگي، نو دا ۽ نه شي
 خورلي، بلڪي وڊي سوزولي شي. چي خوک پاڪ وي نو هغه دا پاتي شوپي غوبسه
 خورلي شي، (۲۰) خو ڪهٽو خوک پاڪ نه وي او ۽ سلامتي نذراني غوبسه وخوري ڪومه
 چي مالڪ خدائ ته پيش ڪري شوپي وي، نو هغه به نور ۽ خدائ پاڪ ۽ خلقو نه نه شي
 گهلي. (۲۱) ڪهٽو يو ڪس ناپاڪ خيز له لاس وروڀري، ڪهٽو هغه ناپاڪي ۽ بني آدم يا ۽ خناور
 وي او ۽ ۽ نذراني غوبسه وخوري، نو هغه به نور ۽ مالڪ خدائ ۽ خلقو نه نه شي
 گهلي. (۲۲) مالڪ خدائ موسي ته دا اصول وڀودل (۲۳) ڪوم چي ۽ بني اسرائيلو ڊپاره
 دي، ۽ خاروو، گپو، يا ۽ ڇپلو وازگه مه خوري. (۲۴) يو خناور چي په خيل مرگ مڙ وي
 يا ڪهٽو خنگلي خناورو وڙلي وي ۽ هغه وازگه به نه خوري، خو هغه ۽ خه بل مقصد ڊپاره
 استعمال ٿي شي. (۲۵) ڪهٽو خوک ۽ يو خناور وازگه وخوري ڪوم چي مالڪ خدائ ته په
 اور سوز ٻدونڪي نذراني په توگه پيش ڪبدي شوه نو هغه ڪس به نور ۽ خدائ پاڪ ۽
 خلقو نه نه شي گهلي. (۲۶) بني اسرائيل چي چرته هم اوسيري، هغوي ۽ ڊي هيڻڪله هم ۽
 مارغانو يا ۽ خناورو وينه نه خوري. (۲۷) هر خوک چي وينه وخوري نو هغه به نور ۽
 خدائ پاڪ ۽ خلقو نه نه شي گهلي. (۲۸) بيا مالڪ خدائ موسي ته دا اصول وڀودل
 (۲۹) ڪوم چي ۽ بني اسرائيلو ڊپاره دي. هر خوک چي يوه ۽ سلامتي نذرانه پيش ڪوي نو
 ۽ هغي يوه برخه به ۽ خاص تحفي په توگه مالڪ خدائ ته پيش ڪوي، (۳۰) هغه ۽ دا په
 خپلو لاسونو په اور سوز ٻدونڪي نذراني په توگه راوڀري. هغه ۽ ۽ هغه خناور وازگه سره
 ۽ خناور ۽ سيني راوڀري او مالڪ خدائ ته ۽ ۽ يو خاص تحفي په توگه پيش ڪري. (۳۱)

إمام به وازگه په قربان‌گاه باندې وسوزوی، خو هغه سینه به د امامانو وی. (۳۲) د ځناور وروستونې بڼې پټون به د یوې برخې په توگه امام ته ورکولې شی، (۳۳) هغه امام له کوم چې وینه او د سلامتې نذرانې وازگه پېش کوی. (۳۴) د ځناور سینه یوه خاص تحفه ده او بڼې پټون یوه خاص برخه ده چې مالک خدای یې د بنی اسرائیلو نه اخلی او امامانو له یې ورکوی. نو داسې به اسرائیلیان په راتلونکې ټولو وختونو کښې دا امامانو له ورکوی. (۳۵) دا مالک خدای ته په اور سوزېدونکې نذرانې برخه ده چې هارون او د هغه زامنو له ورکړې شوه چې په کومه ورځ هغوی د امامانو په توگه مقرر شول. (۳۶) مالک خدای په هغه ورځ چې کله هغوی په تېلو سره مسح کړل حکم ورکړې وو چې بنی اسرائیل به دا برخه همېشه امامانو له ورکوی. (۳۷) دا اصول د سوزېدونکې نذرانو دپاره دی، د غلې نذرانو دپاره، د گناه نذرانو، د گناه د تاوان د نذرانو، د مقررولو نذرانو او د سلامتې د نذرانو دپاره دی. (۳۸) هلته په بیابان کښې د سینا په غره باندې، مالک خدای په هغه ورځ موسی له دا حکمونه ورکړل او هغه بنی اسرائیلو ته وفرمائیل چې خپلې نذرانې راوړئ.

د حضرت هارون او د هغه د زامنو مقرر کېدل

۸ (۱) بیا مالک خدای موسی ته وفرمائیل، (۲) ”هارون او د هغه زامن او د امامانو لباس، د غوړولو تېل، د گناه نذرانې دپاره سخې، دوه گډان او د پتیرې روتی ټوکرې راوړه. (۳) او زما د حضور مقدسې خېمې د دروازې خولې ته ټول قوم راوغواړه چې هلته راغونډ شی.“ (۴) موسی هم هغه شان وکړل چې څنگه مالک خدای حکم ورکړې وو او چې کله ټول قوم هلته راغونډ شو، (۵) نو موسی هغوی ته وفرمائیل، ”زه چې څه کوم مالک خدای د دې حکم راکړې دے.“ (۶) موسی هارون او د هغه زامن مخکښې راوستل او هغوی له یې په اوبو غسل ورکړو. (۷) هغه هارون ته هغه قمیص او چوغه ورواغوستله او د ملا نه یې پتی ورله تاو کړه. هغه پېش بند یې ورواغوستلو او په یو بڼه

گُلڪاري شوى ڪمربند سره پي ونبلولو چي د هغه د ملا نه تاو وو. (۸) هغه ورله د سيني جيب ولگولو او اُوريم او تميم پي په ڪبني ڪبشودل. (۹) هارون ته پي پتڪي ورپه سر ڪرو او د دې مخي ته پي د سرو زرو گل ولگولو چي دا د وقف ڪولو مقدسه نشه وه، هم هغه شان چي څنگه مالڪ خدائ هغه ته حُڪم ورڪري وو. (۱۰) بيا موسى د غورولو تپل واخستل او د مالڪ خدائ د حضور په مقدسه خيمه او چي په هغي ڪبني ڌه هم وُو په هغي باندې پي ولگول، نو هغه دا هر ڌه مالڪ خدائ ته مخصوص ڪرل. (۱۱) هغه ڌه تپل اووه ڌه په قربان گاه، د دې په سامان او د وينڃلو په ښانڪ او د دې په بېخ باندې وشيندل، د دې دپاره چي دا مالڪ خدائ ته وقف ڪري. (۱۲) موسى د هارون په سر باندې د غورولو دپاره ڌه تپل واچول او سر پي ورله غور ڪرو چي وقف شي. (۱۳) بيا، موسى د هارون زامن مخڪبني راوستل او قميصونه پي ورواغوستل، د هغوي د ملا نه پي پتي تاو ڪري او ٽوپي پي ورپه سر ڪري، هم هغه شان چي څنگه مالڪ خدائ حُڪم ورڪري وو. (۱۴) بيا موسى د گناه د نذراني دپاره هغه سخه راوستو او هارون او د هغه زامنو د دې په سر باندې خپل لاسونه ڪبشودل. (۱۵) موسى دا حلال ڪرو او ڌه وينه پي واخستله او د خپلي گوتي سره پي د قربان گاه په ښڪرونو پوري ولگوله، د دې دپاره چي وقف پي ڪري. بيا هغه پاتي شوې وينه د قربان گاه په بېخ ڪبني توي ڪره. نو دا پي وقف ڪره او د دې ڪفاره پي ادا ڪره. (۱۶) موسى په ڪولمو پرته ٽوله وازگه، د اينې ښه حصه، پښتورگي سره د هغه وازگي چي ورباندې پرتي وي، دا هر ڌه پي واخستل او په قربان گاه باندې پي وسوزول. (۱۷) خو هغه سخه، سره د څرمني، غوښي او د ڪولمو يورو او د خيمو نه بهر پي وسوزولو، هم هغه شان چي څنگه مالڪ خدائ حُڪم ورڪري وو. (۱۸) بيا، موسى د سوزبونڪي نذراني دپاره گد راوستلو او هارون او د هغه زامنو خپل لاسونه د دې په سر ڪبشودل. (۱۹) موسى دا حلال ڪرو او د دې وينه پي د قربان گاه په څلورو وارو طرفونو باندې وشيندله. (۲۰-۲۱) هغه دا گد حصي حصي ڪرو او د هغه دنني اندامونه او پٽونان پي په اوبو ووينڃل او سر، وازگه او نور ٽول پاتي شوي گد پي په قربان گاه باندې وسوزولو، هم هغه شان چي څنگه مالڪ خدائ حُڪم ورڪري وو. دا

سوزېدونکې نذرانه يوه په اور تيارېدونکې نذرانه وه او د دې بوى په مالک خدائى بڼه ولگېدو. (۲۲) بيا موسى دوېم گډ راوستلو، کوم چې د امامانو د مقررولو دپاره وو او هارون او د هغه زامنو خپل لاسونه د دې په سر کېښودل. (۲۳) موسى دا حلال کړو او خه وينه يې واخستله او د هارون د بنى غور په نرم خائى، د هغه د بنى لاس په غټه گوته او د هغه د بنى پښې په غټه گوته باندې يې ولگوله. (۲۴) بيا هغه د هارون زامن مخکښې راوستل او خه وينه يې د هغوى د بنى غورونو په نرمو خايونو، د هغوى د بنى لاسونو په غټو گوټو او د هغوى د بنى پښو په غټو گوټو پورې ولگوله. بيا موسى هغه پاتې شوې وينه د قربانگاه په څلورو واړو طرفونو باندې وشيندله. (۲۵) هغه وازگه، لم، هغه ټوله وازگه چې په دنننى اندامونو پرته وي، د ايښې بڼه حصه، پښتورگى سره د هغه وازگې چې ورباندې پرته وي او بڼې پټون واخستلو. (۲۶) بيا هغه د پتيرې روتې د ټوکړې نه يوه روتې واخستله کومه چې مالک خدائى ته وقف شوې وه، يوه غوره روتې او يوه نرې روتې راواخستله او د وازگې او د بنى پټون دپاسه يې کېښودله. (۲۷) هغه دا هر خه د هارون او د هغه د زامنو په لاسونو کېښې کېښودل، نو هغوى دا د يوې خاص تحفې په توگه مالک خدائى ته پېش کړل. (۲۸) موسى دا هر خه د هغوى نه واخستل او په قربانگاه باندې يې، د سوزېدونکې نذرانې دپاسه، د مقررولو نذرانې په توگه وسوزول. دا په اور سوزېدونکې نذرانه وه او د دې بوى په مالک خدائى بڼه ولگېدو. (۲۹) بيا موسى هغه سينه واخستله او مالک خدائى ته يې د يوې خاص تحفې په توگه پېش کړه. دا د موسى د مقررولو په گډ کېښې حصه وه. موسى هر خه هم هغه شان وکړل چې څنگه مالک خدائى حکم ورکړې وو. (۳۰) موسى د سر غورولو خه تېل او خه وينه د قربانگاه نه واخستله او په هارون او د هغه په زامنو او د هغوى په جامو يې وشيندله. داسې هغه هغوى او د هغوى جامې مالک خدائى ته مخصوصې کړې. (۳۱) موسى هارون او د هغه زامنو ته وفرمائيل، ”دا غوښه د مالک خدائى د حضور خېمې خولې ته يوسئ، وې یشوئ او د هغې روتې سره يې وخورئ کومه چې د مقررولو نذرانې په ټوکړې کېښې ده، هم هغه شان چې څنگه مالک خدائى حکم کړې دے. (۳۲) کومه غوښه يا روتې چې پاتې وي نو

هغه وسوزوئ. (۳۳) اووه ورځې به تاسو د خېمې د دروازې خولې نه نه ځئ، چې ستاسو د مقررولو رسمونه پوره شوي نه وي. (۳۴) چې نن مونږ څه وکړل نو مالک خدای مونږ له دې کولو حکم راکړې دے، چې ستاسو د گناه کفارہ ادا کړو. (۳۵) تاسو به د مقدسې خېمې د دروازې په خوله کبني اووه شپې او ورځې پاتې کېږئ، هغه کار به کوي د کوم چې مالک خدای حکم کړې دے. که تاسو داسې ونه کړئ نو مړه به شئ. ځکه چې دا هغه څه دی د کوم چې مالک خدای ما له حکم راکړې دے. (۳۶) نو هارون او د هغه زامنو هغه هر څه وکړل لکه څنگه چې مالک خدای د موسی په ذریعہ حکم ورکړې وو.

حضرت هارون قربانی پېش کول

۹ (۱) د مقررولو د رسمونو نه پس په اتمه ورځ، هارون، د هغه زامن او د بنی اسرائیلو مشران موسی راوغوښتل. (۲) هغه هارون ته وفرمائیل، ”یو سخه او یو گډ روان کړه چې هیڅ عیب په کبني نه وي او مالک خدای ته یې پېش کړه، سخه د گناه د نذرانې دپاره دے او گډ د سوزېدونکې نذرانې دپاره دے. (۳) بیا اسرائیلو ته ووايه چې د گناه د نذرانې دپاره یو چپلے، د یو کال سخه او د یو کال گډورے بوځی چې هیڅ عیب په کبني نه وي، دا به د سوزېدونکې نذرانې دپاره وي، (۴) او یو غویے او یو گډ به د سلامتی د نذرانې دپاره وي. هغوی به دا مالک خدای ته قربانی کړی، د غلې نذرانه به هم وی چې تېل ورسره گډ وي. هغوی به خامخا داسې کوی ځکه چې مالک خدای به نن هغوی ته څرگندېږی.“ (۵) هغوی هر څه د مقدسې خېمې مخې ته راوړل چې څنگه موسی حکم کړې وو او د مالک خدای د عبادت دپاره ټول قوم هلته راغونډ شو. (۶) موسی وفرمائیل، ”مالک خدای تاسو له حکم درکړې دے چې دا هر څه وکړئ، نو چې د هغه د حضور جلال تاسو ته ښکاره شی.“ (۷) بیا هغه هارون ته وفرمائیل، ”قربان گاه ته لاړ شه او د گناه نذرانه او سوزېدونکې نذرانه پېش کړه چې ستا او د خلقو دپاره

کفارہ ادا شی. د خلقو دپاره نذرانه پېش کړه او د هغوی دپاره کفارہ ادا کړه، هم هغه شان چې څنگه مالک خدای حکم کړی دی. (۸) هارون قربانگاه ته لاړو او د خپل ځان دپاره یې یو سڅی د گناه د نذرانې په توگه حلال کړو. (۹) د هغه زامنو وینه راوړه او هغه خپله گوته په دې کبني پویه کړه، لږه یې د قربانگاه په بشکرو پورې ولگوه او پاتې شوې وینه یې د قربانگاه په بېخ کبني توی کړه. (۱۰) بیا هغه د گناه د نذرانې نه وازگه، پښتورگی او د اینې ښه حصه په قربانگاه باندې وسوزول، هم هغه شان چې څنگه مالک خدای موسی ته حکم ورکړی وو. (۱۱) خو هغه غوښه او خرمن د کیمپ نه بهر وسوزوله. (۱۲) هغه ځناور یې حلال کړو کوم چې د هغه د خپلې سوزېدونکې نذرانې دپاره وو. د هغه زامنو هغه له وینه راوړه، نو هغه د قربانگاه په څلورو واړو طرفونو باندې وشیندله. (۱۳) بیا هغوی هغه له د سوزېدونکې نذرانې یوه یوه حصه سره د سر ورکړه او هغه دا په قربانگاه باندې وسوزول. (۱۴) بیا هغه دنننی اندامونه او پتونان ووینځل او په قربانگاه باندې یې د پاتې شوې سوزېدونکې نذرانې دپاسه وسوزول. (۱۵) د هغې نه پس، هغه د خلقو نذرانې پېش کړې. چېلې یې بوتلو کوم چې د خلقو د گناه دپاره پېش کولې شو، حلال او پېش یې کړو، هم هغه شان چې څنگه یې د خپلې گناه دپاره پېش کړی وو. (۱۶) هغه د سوزېدونکې نذرانې دپاره ځناور هم راوستلو او د اصولو په مطابق یې پېش کړو. (۱۷) هغه د غلې نذرانه پېش کړه، هغه یو موټی اوړه واخستل او په قربانگاه باندې یې وسوزول. دا د هرې ورځې سوزېدونکې نذرانې نه علاوه وه. (۱۸) هغه غویي او گډ د خلقو دپاره د سلامتې نذرانې په توگه حلال کړل. د هغه زامنو هغه له وینه راوړه او هغه د قربانگاه په څلورو واړو طرفونو باندې واچوله. (۱۹) هارون د غویي او گډ د وازگې والا حصې واخستلې، (۲۰) د هغه ځناورو په سینو یې دپاسه کبښودلې او هر څه یې قربانگاه ته راوړل. هغه وازگه په قربانگاه باندې وسوزوله (۲۱) او هغه سینې او ښی پتون یې مالک خدای ته د امامانو دپاره د خاص تحفې په توگه پېش کړې، څنگه چې موسی حکم کړی وو. (۲۲) چې کله هارون ټولې قربانې ختمې کړې، هغه خپل لاسونه د خلقو طرف ته اوږده کړل او د هغوی دپاره یې برکت

وغوبستو او بيا راکوز شو. ﴿٢٣﴾ موسىٰ او هارون د مالکِ خُدايِّ مقدسې خېمې ته دننه لاړل او چې راووتل، نو د خلقو دپاره يې برکت وغوبستلو او د مالکِ خُدايِّ جلال ټولو خلقو ته څرگند شو. ﴿٢٤﴾ ناڅاپه مالکِ خُدايِّ اور راولپړلو او دې اور په قربان‌گاه باندې د وازگې والا حصې او سوزېدونکې نذرانه پوره وسوزوله. چې خلقو دا وليدل، نو هغوي ټولو چغې کړې او سجده يې وکړه.

د دوو امامانو وژلې کېدل

۱۰ ﴿١﴾ نو د هارون زامنو ندب او ابېهو، هر يو خپل مجمر واخستلو او ژوندی سکاره يې په کبني واپول، خوشبوئی يې ورباندې واچوله او دا يې مالکِ خُدايِّ ته پېش کړل. خو دا اور خُدايِّ پاک ته قبول نه وو، ځکه چې مالکِ خُدايِّ هغوي له د دې د پېش کولو حکم نه وو ورکړې. ﴿٢﴾ نو ناڅاپه مالکِ خُدايِّ اور راولپړلو او دې اور هلته د مالکِ خُدايِّ په حضور کبني هغوي وسوزول او مړه شول. ﴿٣﴾ بيا موسىٰ هارون ته وفرمائيل، ”د مالکِ خُدايِّ مطلب دا وو کله چې هغه وفرمائيل، هر څوک چې زما خدمت کوي هغوي دې خامخا زما د پاکوالي عزت کوي، زه به خپلو خلقو ته خپل جلال څرگند کړم.“ خو هارون غلې پاتې شو. ﴿٤﴾ موسىٰ ميسائيل او الصفن، د عزي اېل زامن راوغوبستل، عزي اېل د هارون تره وو او موسىٰ هغوي ته وفرمائيل، ”دلته راشي او د خپل تره د زامنو مړي د مقدسې خېمې نه يوسئ او د کېمپ نه بهر يې کېږدئ.“ ﴿٥﴾ نو هغوي راغلل او مړي يې د جامو نه ونيول او د خېمو نه بهر يې يوړل، هم هغه شان چې څنگه موسىٰ حکم ورکړې وو. ﴿٦﴾ بيا موسىٰ هارون او د هغه زامنو الی عزرا او اتمر ته وفرمائيل، ”خپل وپېسته بېر مه ساتئ او نه چې خپلې جامې وشلوي چې بېکاره کړئ چې په غم غمژن يئ. که تاسو داسې وکړل، نو مړه به شئ. او مالکِ خُدايِّ به ټول قوم ته په قهر شي. خو نورو بنی اسرائيلو ته اجازت دے چې په دې غم غمژن شي کوم مرگ چې د مالکِ خُدايِّ د اور په وجه شوې دے. ﴿٧﴾ د مقدسې خېمې د دروازې د خولې نه مه

حئی گئی مرهٔ به شیء، حُکھه چي تاسو د مالکِ خُداي پھ تېلو غور کرے شوی ییء. “ نو هغوی هم هغه شان وکړل چي حنځه موسی فرمائیلى وؤ.

د اِمامانو دپاره اَصُول

﴿٨﴾ نو مالکِ خُداي هارون ته وفرمائيل، ﴿٩﴾ ”د میو یا د شرابو خښلو نه پس ته او ستا زامن زما د حضور مقدسي خېمې ته مه راخي، كه تاسو داسې وكړل، نو مرهٔ به شیء. دا قانون د همېشه دپاره دے چي ستاسو ټول اولاد به پرې عمل كوي. ﴿١٠﴾ تاسو خامخا د هغه خيزونو په مينځ كښي فرق كوي خه چي د خُداي پاك دى يا خه چي د عام استعمال دپاره دى او د هغه خيزونو په مينځ كښي چي كوم پاك دى او كوم ناپاك دى. ﴿١١﴾ تاسو بنى اسرائيلو ته هغه ټول قانون وښايي كوم چي ما د موسی په ذريعه دركړے دے. ﴿١٢﴾ موسی هارون او د هغه دوه پاتې شوو زامنو، الى عزر او اتمر ته وفرمائيل، ”د غلي هغه نذرانه واخلي كومه چي مالکِ خُداي ته په اور سوزېدونكي نذراني نه پاتې شوې ده، پتيره روتی د دې سره پخه كړئ او د قربانگاه په خوا كښي يې وخورئ، حُكھه چي دا نذرانه دپره مقدسه ده. ﴿١٣﴾ دا په مقدس خائ كښي وخورئ، دا مالکِ خُداي ته په اور سوزېدونكي نذرانه كښي ستا او ستا د زامنو حصه ده. دا هغه خه دى چي مالکِ خُداي ما ته حُكم كړے دے. ﴿١٤﴾ خو تاسو او ستاسو خاندان هغه سينه او پتون خوړلے شیء كوم چي د اِمامانو دپاره مالکِ خُداي ته د خاص تُحفي او خاص برخي په توگه پېش كيږي. دا تاسو په يو پاك خائ كښي خوړلے شیء. دا نذراني تاسو او ستاسو بچو له د بنى اسرائيلو د سلامتې د نذرانو د برخي نه دركړے شوې دى چي ستاسو شیء. ﴿١٥﴾ هغه پتون او سينه به په هغه وخت راوړے شی چي كله وازگه په اور سوزېدونكي نذراني په توگه مالکِ خُداي ته پېش كيږي. دا برخي به همېشه دپاره ستاسو او ستاسو د بچو وى، هم هغه شان چي حنځه مالکِ خُداي حُكم كړے دے. ﴿١٦﴾ موسی د گناه نذراني د چپلي په حقله تپوس وكړو او خبر شو چي هغه خو سوزولے شوے دے. په دې باندې هغه

إلى عزز او اتمر ته په قهر شو او پوښتنه يې وکړه چې، ﴿١٧﴾ ”د گناه نذرانه تاسو په مقدس خُأى کښې ولې ونه خوړله؟ دا پېره مقدسه ده او دا مالک خُأى تاسو له د دې دپاره درکړې ده چې د کفارې ادا کولو په ذريعه د مالک خُأى په نظر کښې د قوم گناهونه لرې شى. ﴿١٨﴾ چې د دې وینه مقدسې خېمې ته وړلې شوې نه وې، نو تاسو له په کار وُو چې هغه قربانى مو هلته خوړلې، چې څنگه ما حُکم درکړې وو. ﴿١٩﴾ هارون په جواب کښې وفرمائيل، ”که ما د گناه نذرانه خوړلې وې، نو مالک خُأى به قبوله کړې وې څه؟ خلقو نن په خپله د گناه نذرانه مالک خُأى ته پېش کړه او هغوى خپله سوزېدونکې نذرانه هم راوړه، خو بيا هم دا مصيبتونه ما ته راپېښ شول. ﴿٢٠﴾ چې کله موسى دا واورېدل، نو د هغه تسلى وشوه.

حلال او حرام خُناور

١١ ﴿١﴾ مالک خُأى موسى او هارون ته دا اصُول وښودل ﴿٢﴾ کوم چې د بنى اسرائيلو دپاره وُو. تاسو په زمکه گرځېدونکې هر هغه خُناور خوړلې شئ ﴿٣﴾ چې د هغې د پښو سومونه په مينځ بېل وى او بيا بيا شخوند وهى، ﴿٤﴾-﴿٥﴾ خو تاسو دا خُناور مة خورئ، يعنې اوبښ، ځنگلى سوه، يا عامه سوه. دا به ناپاک گڼلې شى، دا بيا بيا شخوند وهى، خو د دې سومونه يې په مينځ بېل نه دى. ﴿٧﴾ خنزير مة خورئ. دا به خامخا ناپاک گڼلې شى، د دې د پښو نوکونه په مينځ بېل وى، خو بيا بيا شخوند نه وهى. ﴿٨﴾ دا خُناور مة خورئ يا چې مره وى نو لاس به هم نه وروړئ، دا ناپاک دى. ﴿٩﴾ تاسو هغه هر قسم کبان خوړلې شئ کوم چې وزر او په څرمن پتري لرى، ﴿١٠﴾ خو داسې د اوبو بل هر يو څيز چې وزر او په څرمن پتري نه لرى هغه نه شئ خوړلې. ﴿١١﴾ داسې څيزونه به ستاسو دپاره حرام وى. تاسو به هيڅکله هم د دې غوښه نه خورئ يا که مره وى نو لاس به هم نه وروړئ. ﴿١٢﴾ تاسو هر هغه څيز مة خورئ کوم چې په اوبو کښې اوسېږي او وزر او په څرمن پتري نه لرى. ﴿١٣﴾-﴿١٤﴾ دا هغه مارغان دى چې تاسو

به ترې نه کرکه کوئ چې تاسو يې ونه خورئ ځکه چې دا حرام دی، شاهين، گونگا، باز، شهباز، بابنه، گنجی، کارغه، شترمرغ، ايلي، زانې، پينگ، ماهی خور مارغه، سمندری بطحه، ملاچرچک يا بساپيرک. (۲۰) الوتونکی حشرات ناپاک دی، تاسو د دې نه کرکه وکړئ، (۲۱) خو بغېر د هغې نه چې په پښو گرځي او ټوپونه وهي. (۲۲) تاسو کېرې، د قحطی، ملخان او نور ملخان خوړلې شی. (۲۳) خو نور ټول واره څيزونه چې وزر لری او په زمکه باندې په پښو گرځي دا به ستاسو دپاره حرام وی. (۲۴) - (۲۸) دا ځناور ستاسو دپاره ناپاک دی، هر څوک چې دې مرو ځناورو ته لاس وروړی نو هغه به تر مابشامه پورې ناپاک وی يعنې ټول نوکونه لرونکی ځناور، خو د هغې نه بغېر چې نوکونه يې په مينځ بېل وی او بيا بيا شخوند وهي، او ټول څلور پښې لرونکی ځناور چې پنجې لری. چې دا ځناور مړه وی او هر څوک ورله لاس وروړی يا يې یوسی، نو هغه به خامخا خپلې جامې وينځی، خو هغه به بيا هم تر مابشامه پورې ناپاک وی. (۲۹) - (۳۰) رنده مېره، عامه مېره، منبرکان او سمسېره، کربورې او هر قسم چرمبنکي به خامخا ناپاک گڼلې شی. (۳۱) دا ستاسو دپاره ناپاک دی. چې دا مړه وی او هر څوک چې لاس وروړی نو هغه به تر مابشامه پورې ناپاک وی. (۳۲) او يا که دا مړه وی او په څه څيز باندې وغورزېږی، نو هغه به ناپاک وی. هغه څيز که د لرگی نه جوړ وی، کېره، څرمن، يا بوجی وی، که هر څيز دپاره هم استعمالېږی. هغه څيز به په اوبو کېنې غوږه کړې شی، خو دا به بيا هم تر مابشامه پورې ناپاک وی. (۳۳) که دا مړه شوی ځناور د خاورو په لوبښی کېنې وغورزېږی، په هغې کېنې چې هر څه وی نو هغه به ناپاک وی، نو تاسو هغه لوبښی مات کړئ. (۳۴) هر هغه خوراک کوم چې په عامه توگه خوړلې شی، خو که په دې خوراک باندې د هغه لوبښی نه اوبه توی کړې شوې وی، نو هغه خوراک به ناپاک وی او په داسې لوبښی کېنې چې د څښلو څه هم وی نو هغه به ناپاک وی. (۳۵) که دا مړه شوی ځناور په هر څه باندې راوغورزېږی نو هغه به ناپاک وی، که هغه د خټې نغرې وی يا د پخلی لوبښی وی نو ماتولې به شی، (۳۶) خو چينه يا ډيگي به پاکه وی، خو که بل هر څوک دې مرو ځناورو له لاس وروړی نو هغه به ناپاک وی. (۳۷) که دا په

هغه تخم باندې وغورزيری کوم چې گرلے کيری، نو تخم به پاک وی. (۳۸) خو که تخم په اوبو کښې پستولے شی او دا قسم مړ ځناور ورباندې راوغورزيری، نو تخم به ناپاک وی. (۳۹) که يو حلال ځناور مړ شی، که هر څوک ورله لاس وروړی نو هغه به تر ماښامه پورې ناپاک وی. (۴۰) که هر څوک د دې ځناور څه غوښه وخورى، نو هغه به خامخا خپلې جامې وينځی، خو هغه به بيا هم تر ماښامه پورې ناپاک وی، هر څوک چې دا مړه ځناور يوسى نو هغه به خامخا خپلې جامې ووينځی، خو هغه به بيا هم تر ماښامه پورې ناپاک وی. (۴۱) تاسو هغه ټول ځناور مۀ خورئ کوم چې په زمکه باندې گرځی، (۴۲) لکه چې په خپته باندې، يا په څلورو پښو باندې او يا په ډبرو پښو گرځی. (۴۳) د دې په خوړلو باندې خپل ځانونه مۀ ناپاکه کوئ. (۴۴) زۀ مالک خدائ ستاسو خدائ پاک يم او تاسو خپل ځانونه پاک او مقدس ساتئ، ځکه چې زۀ مقدس يم. (۴۵) زۀ مالک خدائ يم چا چې تاسو د مصر ملک نه راوويستلئ چې زۀ ستاسو خدائ پاک يم، تاسو خامخا مقدس اوسئ، ځکه چې زۀ مقدس يم. (۴۶) نو دا د ځناورو او مارغانو په حقله قانون دے، د هغه هر ژوندی څيز په حقله چې په اوبو کښې اوسيری او چې په زمکه گرځی. (۴۷) چې تاسو د پاک او ناپاک او د حلال او حرام په مينځ کښې فرق وکړئ.

د ماشوم د پېدا کېدو نه پس د ښځې پاکوالے

۱۲ (۱) بيا مالک خدائ موسى ته دا اصول وښودل (۲) کوم چې د بنی اسرائیلو دپاره دی. د يو زوی پېدا کېدو نه پس ښځه تر اووه ورځو پورې ناپاکه وی، هم هغه شان چې څنگه د مياشتنۍ بيمارۍ په دوران کښې ناپاکه وی. (۳) په اتمه ورځ به ماشوم سنت کړے شی. (۴) نو ښځه دې درې دېرش ورځې نور هم انتظار کوی، ترڅو چې هغه پاکه شی. نو په دې دوران کښې به هغه هيڅ پاک څيز له لاس نه وروړی او نه به مقدسې خېمې ته ورننوځی چې تر څو پورې هغه پاکه شوې نه وی. (۵) د يوې لور پېدا کېدو نه پس ښځه تر څوارلسو ورځو پورې هم هغه شان ناپاکه وی، چې څنگه د مياشتنۍ بيمارۍ

په دوران کښې ناپاکه وی. او د پوره پاکېدو دپاره به هغه شپږ شپېته ورځې نور هم انتظار کوی. ﴿٦﴾ چې کله د هغې د ناپاکوالي وخت ختم شی نو هغه پاکه شی، که د هغې زوی یا لور پیدا شوې وی، نو هغه به امام ته د مالک خدای د حضور مقدسې خېمې خولې ته د یو کال گډورې د سوزېدونکې نذرانې دپاره او یوه کونتره یا یوه گوگوستکه د گناه د نذرانې دپاره راوړی. ﴿٧﴾ امام به د هغې نذرانه مالک خدای ته پیش کړی او د هغې د ناپاکۍ د لرې کولو دپاره به کفارو ادا کړی او د وینې د بهېدو نه به هغه پاکه شی. دا هغه اصول دی چې یوه ښځه به یې د هلك یا د جینې د پیدا کېدو نه پس ضرور کوی. ﴿٨﴾ که هغه ښځه یو گډورې نه شی اخستلې، نو هغه به یوه د کړکړو جوړه یا د کونترو دوه بچی راوړی، یوه به د سوزېدونکې نذرانې دپاره وی او بله د گناه د نذرانې دپاره وی او امام به د هغې د ناپاکۍ لرې کولو دپاره کفارو ادا کړی او هغه به پاکه شی.

د څرمنې د بیماری په حقله قانون

۱۳ ﴿١﴾ بیا مالک خدای موسی او هارون ته دا اصول وښودل. ﴿٢﴾ که د چا په څرمن زخم وی یا پرسوب یا دانه وی چې د دې دا یره وی چې د دې نه به لکه د جذام بیماری جوړه شی، نو هغه به د هارون د خاندان امام ته راوستلې شی. ﴿٣﴾ امام به زخم وگوری او که په دې کښې وېښته سپین شوی وی او زخم د گېرچاپېره څرمنې نه پوب ښکارېدو، نو دا د جذام بیماری ده او امام به اعلان وکړی چې دا کس ناپاکه دے. ﴿٤﴾ خو که زخم سپین وی او د گېرچاپېره څرمنې نه پوب نه ښکارې او وېښته هم سپین شوی نه وی، نو امام به هغه د اووه ورځو دپاره د نورو نه جدا وساتي. ﴿٥﴾ امام به په اوومه ورځ هغه بیا وگوری او که د هغه په خیال کښې زخم هم هغه شان ښکارې او خور شوې نه وی، نو هغه به یې د نورو اووه ورځو دپاره جدا وساتي. ﴿٦﴾ امام به په اوومه ورځ هغه بیا وگوری او که زخم اوچ شوې وی او خور شوې نه وی، نو هغه به اعلان وکړی چې دا کس پاک دے، دا بس صرف زخم دے. نو هغه کس دې خپلې

جامي ووينځي او هغه به پاڪ شي. (۷) خو ڪه د امام د ڪتلو نه پس زخم خورپري او امام اعلان ڪري وي چي دا پاڪ دے نو هغه به خامخا د امام په مخکښي بيا حاضرپري. (۸) امام به هغه بيا وگوري او ڪه دا خور شوے وي، نو امام به اعلان وکړي چي هغه ناپاک دے، دا د جذام بيماري ده. (۹) ڪه د چا د جذام بيماري وي، نو امام له به راوستلے شي، (۱۰) امام به دے وگوري. ڪه د هغه په څرمن زخم سپين وي کوم چي وپښتۍ سپينوي او د پيپ نه پک وي، (۱۱) دا د جذام يوه بيماري ده چي د ډبر وخت نه ده. امام به اعلان وکړي چي دا ناپاک دے، د هغه د نورو نه د جدا کولو ضرورت نشته، ځکه چي هغه په ښکاره ناپاکه دے. (۱۲) ڪه د جذام بيماري خورپري او هغه کس يې د سر نه تر پښو پورې پټ ڪړے وي، کوم ځايونه چي امام ته ښکاري، (۱۳) نو امام به هغه بيا وگوري. ڪه هغه ته پته ولگي چي دا بيماري د هغه د ټول وجود نه ختمه شوې ده، نو هغه به اعلان وکړي چي دا پاڪ دے. ڪه دې بيماري سره د هغه ټول وجود سپين شوے وي، نو هغه پاڪ دے. (۱۴) خو چي د کوم وخت نه کولاو زخم ښکاره شي، نو هغه به ناپاک وي. (۱۵) کله چي امام دا کولاو زخم وگوري، نو هغه به اعلان وکړي چي دا ناپاک دے. د کولاو زخم مطلب دا دے چي دا د جذام بيماري ده او هغه کس ناپاک دے. (۱۶) خو چي کله زخم روغ شي او بيا سپين شي، نو هغه کس به امام له لار شي، (۱۷) هغه به يې بيا وگوري. ڪه زخم سپين شوے وي، نو هغه پاڪ دے او امام به اعلان وکړي چي دا پاڪ دے. (۱۸) ڪه په يو کس دانه وي چي روغه شوي وي (۱۹) او ڪه د دې نه پس پرسوب يا سور بخن يا سپين بخن داغ رابښکاره شي چرته چي دانه وه، نو هغه به دا امام ته وښائي. (۲۰) امام به هغه وگوري او ڪه دانه د گبرچاپبره څرمني نه ډوبه ښکاري او وپښتۍ په کښي سپين شوي وي، نو هغه به اعلان وکړي چي دا ناپاکه دے. دا د جذام بيماري ده چي په دانه کښي شروع شوې ده. (۲۱) خو ڪه امام دا وگوري او پته ورته ولگي چي په دې کښي وپښتۍ سپين شوي نه دي او دا د گبرچاپبره څرمني نه ډوبه نه وي، خو چي دا اوچه شوې وي، نو امام به هغه اووه ورځي د نورو نه جدا کړي. (۲۲) ڪه داغ خور شي، نو امام به اعلان وکړي چي هغه

ناپاکه دے، دا د بیماری یوه نښه ده. (۲۳) خو که دا په خپل ځای کښې ایسار شی او خور نه شی، نو دا د دانې نه پاتې شوې نښه ده او امام به اعلان وکړی چې دا کس پاک دے. (۲۴) که یو کس سوزېدلې وی، که دا کچه غوښه سپینه یا سره بخنه سپینه شی، (۲۵) امام به هغه وگوری. که په دانه کښې وېښته سپین شوی وی او دا د گېرچاپېره څرمنې نه پوښه ښکاري، دا د جذام بیماری ده چې د سوزېدو په وجه شروع شوې ده او امام به اعلان وکړی چې دا ناپاک دے. (۲۶) خو که په دې کښې وېښته سپین شوی نه وی او د گېرچاپېره څرمنې نه پوښه نه وی، خو چې اوچه شوې وی، نو امام به هغه تر اووه ورځو پورې د نورو نه جدا کړی. (۲۷) امام به هغه په اوومه ورځ بیا وگوری او که دا خورېږی، نو دا د جذام بیماری ده او امام به اعلان وکړی چې دا ناپاک دے. (۲۸) خو که داغ په خپل ځای ایسار شی او خور نه شی او اوچ شی، نو دا د جذام بیماری نه ده. امام به اعلان وکړی چې دا پاک دے، ځکه چې داسې تش د سوزېدلی ځای نښه وی. (۲۹) کله چې د یو سړی یا ښځې په سر یا زنه باندې زخم وی، (۳۰) امام به دا وگوری. که چېرې د گېرچاپېره څرمنې نه پوښه ښکاري او وېښته په کښې زېر بخن او نری ښکاري، نو دا د جذام بیماری ده او هغه به اعلان وکړی چې دا کس ناپاک دے. (۳۱) که چېرې امام هغه وگوری، که زخم د گېرچاپېره څرمنې نه پوښه ښکاري، خو تر اوسه پورې په کښې تور وېښته نه وی نو هغه به دا د اووه ورځو دپاره د نورو نه جدا کړی. (۳۲) امام به په اوومه ورځ هغه زخم بیا وگوری او که دا خور شوې نه وی او په دې کښې زېر بخن وېښته نه وی او د گېرچاپېره څرمنې نه پوښه ښکاري، (۳۳) نو هغه کس به د زخم د ځای نه بغېر نور سر کل کړی. امام به یې بیا د نورو اووه ورځو دپاره جدا کړی. (۳۴) په اوومه ورځ به بیا امام هغه زخم وگوری او که دا خور شوې نه وی او د گېرچاپېره څرمنې نه پوښه ښکاري، نو هغه به اعلان وکړی چې دا پاک دے. هغه کس به خپلې جامې وویښی او هغه به پاک شی. (۳۵) خو چې کله هغه اعلان وکړی چې دا پاک دے او د هغې نه پس زخم خور شی، (۳۶) امام به هغه بیا وگوری. که زخم خور شوې وی، نو هغه ته ضرورت نشته چې زېر بخن وېښته وگوری، هغه کس ښکاره

ناپاک دے. (۳۷) خو کٔ د اِمام په خيال کښې زخم خور شوے نه وی او تور وپښتٔ په کښې شوی وی، نو زخم روغ شوے دے او اِمام به اِعلان وکړی چې هغه پاک دے. (۳۸) چې کله د یو سړی یا ښځې په څرمن سپینې دانې وی، (۳۹) اِمام به هغه کس وگوری. کٔ داغونه اوچ او سپین وی، نو دا بس صرف یوه گرمکه ده چې په څرمن باندې راختلې ده، هغه کس پاک دے. (۴۰-۴۱) کٔ د یو سړی مخکښې یا وروستنی د سر وپښتٔ غورزېدلی وی، نو د دې په وجه هغه نه ناپاکه کیږی. (۴۲) خو چې کوم ځای گنجے وی کٔ په هغې باندې سپین یا سور بخن سپین زخم ښکاره شی، نو دا د جذام بیماری ده. (۴۳) اِمام به هغه وگوری او کٔ زخم سور بخن سپین وی، نو اِمام به اِعلان وکړی چې هغه ناپاک دے، ځکه چې د هغه په سر باندې د جذام بیماری ده. (۴۵) د کوم کس چې د جذام بیماری وی نو هغه به خامخا شلېدلې جامې اغوندی، خپل وپښتٔ به ببر پرېږدی، خولٔ او پوزه دې پټه کړی او چغې دې وهی، ”زه ناپاک یم، زه ناپاک یم.“ (۴۶) چې تر کومې پورې د هغه دا بیماری وی نو هغه به ناپاک وی او هغه به د خپمو نه بهر، د نورو نه لرې اوسېږی.

په جامو او څرمن کښې د ناپاکۍ قانون

(۴۷-۴۸) چې کله په کپرو د وروستوالی پشم ولگی، کٔ هغه د وړۍ یا د کتان وی یا کٔ په څرمن باندې وی یا په داسې څٔ څیز باندې هم وی چې د څرمنې نه جوړ وی، (۴۹) کٔ دا پشم شین بخن یا سور بخن وی، دا یو خورېدونکے پشم دے او دا به خامخا اِمام ته ښودلے شی. (۵۰) اِمام به یې وگوری او هغه څیز به تر اوؤ ورځو پورې جدا کېږدی. (۵۱) هغه به دا په اوومه ورځ بیا وگوری او کٔ پشم پرې خور شوے وی، نو هغه څیز ناپاک دے. (۵۲) اِمام به دا وسوزوی، ځکه چې دا یو خورېدونکے پشم دے کوم چې به خامخا په اور ختمولے شی. (۵۳) خو، کٔ هغه دا وگوری او اِمام ته پته ولگی چې پشم په هغه څیز باندې خور شوے نه دے، (۵۴) هغه به حُکم وکړی چې دا دې ووينځلے شی او د نورو اوؤ ورځو دپاره دې جدا وساتی. (۵۵) بیا به هغه دا وگوری او کٔ پشم خپل رنگ

نه وي بدل ڪري او خور شوي هم نه وي، دا بيا هم ناپاک دے، خرابتيا ڪه د دي مخي ته وي يا شا ته وي تاسو هغه خيز وسوزوي. (۵۶) خو چي بيا پي وگوري، چي پشم اوچ شوي وي، نو هغه دي د هغه ڪپري يا خرمني نه خرابه شوي حصه وشلوي. (۵۷) ڪه پشم بيا راخرگند شي او خورپري، نو د دي مالک به دا خيز وسوزوي. (۵۸) ڪه هغه دا خيز ووينخي او داغونه ورک شي، هغه به دا بيا ووينخي او دا به پاک شي. (۵۹) نو دا قانون په ڪپره د پشم په حقله دے، ڪه هغه پشم په وري يا په لته وي، يا د لتي يا د وري په ڪپره وي، يا د خرمني جوړ شوي خيز باندې وي، نو د دي په بنياد به فبصله کولي شي چي دا پاک دي او ڪه ناپاک دي.

د خرمني د بيمارو نه پس پاڪوالي

۱۴ (۱) بيا مالک خدائ موسي ته وفرمائيل (۲) دا اصول د هغه کس د پاڪوالي دپاره دي چي د جذام د بيماري نه روغ شوي وي. چي په کومه ورغ اعلان وشي چي هغه پاک دے، نو هغه به امام له بوتلي شي، (۳) او امام به هغه د خپمو نه بهر بوخي او ويه پي گوري. ڪه هغه کس روغ شوي وي، (۴) نو امام به حڪم وکري چي دوه حلال مارغان دي د ديار د لرگي د يوې ٽڪري سره، يو د تک سور تار او د وپلني بوتلي سره راورلي شي. (۵) بيا به امام حڪم وکري چي يو مارغه دي د خاورې لوڻي دپاسه حلال ڪري شي چي د چيني تازه اوبه په کسني وي. (۶) هغه به ژوندے مارغه د ديار د لرگي، د تک سور تار او د وپلني سره، د هغه مارغه په وينه کسني پوب ڪري کوم چي حلال شوي وي. (۷) هغه به اووه ځله هغه وينه په هغه سري باندې وشيندي کوم چي د جذام د بيماري نه پاڪولي شي او بيا به هغه اعلان وکري چي دا کس پاک دے. هغه به ژوندے مارغه آزاد ڪري چي په هوا کسني والوخي. (۸) هغه کس به خپلي جامي ووينخي، ٽول وپسته به کل ڪري او غسل به وکري، نو پاک به شي. بيا هغه خپمو ته تلي شي، خو هغه به اووه ورخي د خپلي خپمي نه بهر اوسيري. (۹) په اوومه ورغ به هغه بيا

خپل سر، زيره، وروځي او د بدن نور ټول وېسته کله کړي، هغه به خپلې جامې ووينځي او غسل به وکړي، نو هغه به پاک شي. (۱۰) په اتمه ورځ به هغه دوه گڼوړي او يوه گڼوړي چې د يو کال وي او هيڅ عيب په کښې نه وي، درې کلو اوږه چې د زيتونو تېل ورسره گڼ وي او د ليټر درېمه حصه د زيتونو تېل دې راوړي. (۱۱) امام به هغه کس او دا نذرانې د مالک خدای د حضور مقدسې خېمې د دروازې خولې ته يوسي. (۱۲) بيا به امام يو گڼوړی او د تېلو د ليټر درېمه حصه يوسي او دا به د گناه د تاوان د نذرانې په توگه پېش کړي. هغه به دا د امام دپاره مالک خدای ته د خاص نذرانې په توگه پېش کړي. (۱۳) هغه به گڼوړی په هغه مقدس ځای کې چې حلال کړي چرته چې د گناه نذرانې او د سوزېدونکې نذرانې دپاره ځناور حلالولې شي. دا ځکه چې د گناه د تاوان نذرانه، د گناه د نذرانې په شان د امام ده او دېره مقدسه ده. (۱۴) امام به د گڼوړي لږه وينه واخلې او د هغه کس د بنې غوږ په نرم ځای پورې، د هغه د بنې لاس په غټې گوټې پورې او د هغه د بنې پښې په غټې گوټې پورې دې ولگوي د کوم کس چې اعلان کېږي چې دا پاک دې. (۱۵) امام به د زيتونو لږ تېل واخلې او د خپل کس لاس په تلي کېښي به يې واچوي، (۱۶) د خپل بنې لاس گوته به په دې کېښي ډوبه کړي او لږ به هلته د مالک خدای په حضور کېښي اووه ځله وشيندي. (۱۷) هغه به څه تېل چې د هغه د لاس په تلي کېښي دې او څه د گڼوړي وينه واخلې او د هغه کس د بنې غوږ په نرم ځای پورې، د هغه د بنې لاس په غټې گوټې پورې او د هغه د بنې پښې په غټې گوټې پورې ولگوي چې د کوم کس اعلان کېږي چې دا پاک دې. (۱۸) د هغه د لاس په تلي کېښي چې کوم پاتې شوی تېل دی هغه به د دې کس په سر باندې ولگوي. نو د هغه د پاکوالي کفار به ادا کړي. (۱۹) بيا به امام د گناه نذرانه پېش کړي او د پاکوالي کفار به ادا کړي. د هغې نه پس، هغه به د سوزېدونکې نذرانې دپاره ځناور حلال کړي (۲۰) او دا به د غلې نذرانې سره په قربان گاه باندې پېش کړي. نو امام به د پاکوالي کفار ادا کړي او هغه کس به پاک شي. (۲۱) که هغه غريب وي او نور څه نه شي اخستلې، نو د هغه د پاکوالي د کفارې ادا کولو دپاره دې هغه يو گڼوړی د گناه د تاوان د نذرانې په توگه پېش کړي، دا

به مالک خدائ ته د امام دپاره يوه خاص تحفه وي. هغه به صرف يو کلو اوږه چې د زيتونو تېل ورسره گډ وي، دا د غلې د نذرانې دپاره او د ليتر درېمه حصه د زيتونو تېل راوړي. (۲۲) هغه به دوه گوگوشتيکې يا دوه کونترې هم راوړي، يوه د گناه نذرانې دپاره او يوه به د سوزېدونکې نذرانې دپاره وي. (۲۳) د هغه د پاکوالي په اتمه ورځ به هغه دا د مقدسې خېمې د دروازې په خوله کېښي امامانو له راوړي. (۲۴) امام به گډوږي او د زيتونو تېل واخلې او مالک خدائ ته به يې د يوې خاص تحفې په توگه د امام دپاره پېش کړي. (۲۵) هغه به گډوږي حلال کړي او د دې څه وينه به واخلې او د هغه کس د ښي غوږ په نرم ځائ پورې، د ښي لاس په غټې گوتې پورې او د هغه د ښي پښې په غټې گوتې پورې ولگوي. (۲۶) امام به لږ تېل د خپل کس لاس په تلي کېښي واچوي (۲۷) او د خپل ښي لاس د يوې گوتې سره به څه تېل د مالک خدائ په حضور کېښي اووه ځله وشيندي. (۲۸) هغه به څه تېل هم په هغه ځايونو پورې ولگوي چې څنگه يې وينه لگولې وه، د هغه د ښي غوږ په نرم ځائ پورې، د هغه د ښي لاس په غټې گوتې پورې، او د هغه د ښي پښې په غټې گوتې پورې. (۲۹) د هغه په تلي کېښي چې کوم پاتې شوي تېل دي هغه دې د هغه کس په سر واچوي او داسې به د پاکوالي کفارو ادا کړي. (۳۰) بيا به هغه يوه گوگوشتيکه يا کونتره پېش کړي، (۳۱) دا به د گناه د نذرانې په توگه او هغه بله د غلې د نذرانې سره، د سوزېدونکې نذرانې په توگه پېش کړي. نو امام به د مالک خدائ په حضور کېښي د هغه کس د پاکوالي کفارو ادا کړي. (۳۲) دا قانون د هغه چا دپاره دې چې د جذام بيماري لري خو د خپل پاکوالي دپاره عامې نذرانې نه شي اخستلې.

په کورونو کېښي د وروستوالی پشم

(۳۳) بيا مالک خدائ موسی او هارون ته وفرمائيل (۳۴-۳۵) او د هغه کورونو په حقله دا اصول يې ورته وښودل چې خوږېدونکي پشم په حقله وي. (دا اصول د بني اسرائيلو دپاره وو چې کله هغوی د کنعان ملک ته ننوتلي وې نو د هغې نه پس به پرې عمل کېدلې، کوم ملک چې مالک خدائ هغوی له ورکولو چې خپل يې شي.) که چا ته پته

ولگی چي مالڪ خُداي د هغه په کور پشم راوستے دے، نو هغه به خامخا ځي او د دې په حقله به امام ته وائي. (۲۶) نو چي کله امام پشم ليدلو له هلته ورځي نو هغه به حُکم وکړي چي هر څه دې د هغه کور نه بهر وويستلے شي، هسې نه چي د هغه کور ټول سامان ناپاکه اعلان کړے شي. نو د دې نه وروسته دې امام کور ته ورشي (۲۷) او پشم به وگوري. که په دې کبني شين بخن يا سور بخن داغونه وي چي دېوال خرابوي، (۲۸) امام به د هغه کور نه لار شي او اووه ورځي به يې بند وساتي. (۲۹) په اوومه ورځ به هغه واپس راشي او بيا به يې وگوري. که پشم خور شوے وي، (۳۰) هغه به حُکم وکړي چي هغه کاني دې لري کړے شي چي په کومو باندې پشم بنکاري او د بنار نه بهر په يو ناپاک ځاي کبني دې وغورزولے شي. (۳۱) بيا دې هغه دننه ټول دېوالونه وتراشي او هغه راغورزېدلې خاوره دې د بنار نه بهر يو ناپاک ځاي ته يورے شي. (۳۲) چي کوم کاني لري کړے شوي وي نو د هغې په ځاي دې نور استعمال کړے شي او دېوالونه دې په نوې خټه باندې لېو کړے شي. (۳۳) د کانيو د لري کولو او دېوالونو د تراشلو او لېولو نه پس که بيا په هغه کور کبني پشم رابنکاره شي، (۳۴) نو امام به لار شي او ويه يې گوري. که پشم خور شوے وي، نو کور ناپاک دے. (۳۵) هغه کور دې خامخا وران کړے شي او د دې کاني، لرگي او د دې ټولې خاورې دې د بنار نه بهر يو ناپاک ځاي ته يورے شي. (۳۶) هر څوک چي هغه کور ته دننه لار شي کله چي هغه تاله وي نو هغه به تر مابنامه پورې ناپاک وي. (۳۷) هر څوک چي په دې کور کبني ځملي يا په کبني خوراک وکړي نو خامخا به خپلې جامې وينځي. (۳۸) که کله امام د دې کتلو له راشي او د کور د بيا لېولو نه پس پشم راڅرگند شوے نه وي، نو هغه به اعلان وکړي چي کور پاک دے، ځکه چي پشم ورک شوے دے. (۳۹) د کور د پاکولو دپاره، هغه به دوه مارغان، د ديار لرگے، يو تک سور تار او د وېلني يوه څانگه واخلي. (۴۰) هغه به يو مارغه د خټې يو لوبني دپاسه حلال کړي چي د چينې تازه اوبه په کبني وي. (۴۱) بيا به هغه د ديار لرگے، د وېلني څانگه، تک سور تار او هغه ژوندے مارغه واخلي او دا به د هغه حلال شوي مارغه په وينه کبني او په تازه اوبو کبني پوب کړي. او دا وينه او اوبه دې په کور

باندې اووۀ ځله وشيندى. (۵۲) نو هغه به دا كور د مارغۀ د وينې په ذريعه، د تازه اوبو او ژوندى مارغۀ، د ديار لرگي، د وپلني او د سور تار سره پاك كړي. (۵۳) بيا به هغه ژوندى مارغۀ آزاد كړي چې د بشار نه بهر په هوا كښې والوځي. نو داسې هغه به د كور د پاكوالي دپاره كفاره ادا كړي او دا به پاك شي. (۵۴) دا قانون د جذام بيماري او خاربت په حقله دى، (۵۵-۵۶) د زخمونو، پرسوب، يا دانو، او يا په جامو يا كورونو كښې د پشم په حقله دى. (۵۷) كه يو څيز پاك يا ناپاك وي نو په دې قانون به فېصله كولى شي.

د بدن ناپاكوالى

۱۵

بيا مالک خدای موسی او هارون ته دا اصول وښودل (۲) كوم چې د بنی اسرائیلو دپاره دى. كه د سړي د ذكر نه څۀ اوبۀ ووځي، نو هغه اوبۀ ناپاكې دى، (۳) كه د هغۀ د ذكر نه اوبۀ روانې وي يا بند وي نو هغه ناپاك وي. (۴) چې په كومه بستره هغه څملاستلې وي يا په بل څۀ باندې ناست وي نو هغه به هم ناپاك وي. (۵) هر څوك چې د هغۀ بستري له لاس وروړي (۶) يا په هر څۀ باندې كښېني په كوم باندې چې هغه سرې ناست وي نو هغه به جامې ووينځي او غسل به وكړي او تر مابشامه پورې به ناپاك وي. (۷) كه څوك هغه سړي له لاس وروړي چې د كوم نه اوبۀ ځي نو هغه به خامخا خپلې جامې ووينځي او غسل به وكړي او تر مابشامه پورې به ناپاكه وي. (۸) چې د كوم سړي د ذكر نه اوبۀ ځي كه هغه په يو پاك كس توكانې اوتوكي، نو هغه كس به خامخا جامې ووينځي او غسل به وكړي او تر مابشامه پورې به ناپاك وي. (۹) په كوم زين چې هغه سرې كښېني چې د كوم سړي د ذكر نه چې اوبۀ ځي نو هغه زين به ناپاك وي. (۱۰) هر څوك چې هر هغه څيز له گوتې وروړي چې په كوم باندې هغه سرې ناست وي نو هغه به تر مابشامه پورې ناپاك وي. كه څوك هر هغه څيز يوسى چې په كوم باندې هغه سرې ناست وي نو هغه به خامخا خپلې جامې ووينځي او غسل به

وکړی او تر مابښامه پورې به ناپاک وی. (۱۱) د کوم سپری د ذکر نه چې اوبه ځی کۀ هغه خپل لاسونه نه وی وینځلی او چا له گوټې وروړی، نو هغه کس به خامخا خپلې جامې وویځی او غسل به وکړی، خو هغه به تر مابښامه پورې ناپاک وی. (۱۲) هغه سپرې کۀ د خټو لوبښی له لاس وروړی نو دا به ماتولې شی او کۀ د لرگی لوبښی له لاس وروړی نو خامخا به وینځلې شی. (۱۳) د کوم سپری چې د ذکر نه اوبه ځی او هغه روغ شی نو د هغې نه پس، هغه به خامخا اووه ورځې انتظار کوی او بیا به خپلې جامې وویځی او د چینې په تازه اوبو کښې به غسل وکړی او هغه به پاک شی. (۱۴) په اتمه ورځ به هغه دوه گوگوشکې یا دوه کونترې د مالک خدای د حضور مقدسې خپمې د دروازې خولې ته یوسی او امام له به یې ورکړی. (۱۵) او امام به د دې نه یوه د گناه د نذرانې په توگه او بله د سوزېدونکې نذرانې په توگه پېش کړی، چې د هغه سپری د پاکوالی کفارۀ ادا کړی. (۱۶) کله چې د یو سپری نه منی ووځی، نو هغه به خامخا خپل ټول بدن وویځی او هغه به تر مابښامه پورې ناپاک وی. (۱۷) هر څیز چې د کپړې یا څرمنې نه جوړ وی او منی ورباندې پرېوځی نو خامخا به وینځلې شی او تر مابښامه پورې به ناپاک وی. (۱۸) د سپری او ښځې د کوروالی کولو نه پس به خامخا دواړه غسل کوی او هغوی به تر مابښامه پورې ناپاک وی. (۱۹) چې کله د یوې ښځې میاشتنی بیماری وی، نو هغه به اووه ورځې ناپاکه وی. هر څوک چې هغې له لاس وروړی نو هغه به تر مابښامه پورې ناپاک وی. (۲۰) د میاشتنی بیماری په دوران کښې چې هغه په هر څیز باندې کښېښی یا ځملی نو دا به ناپاک وی. (۲۱-۲۳) هر څوک چې د هغې بستری یا هر هغه څیز له لاس وروړی چې په کوم باندې هغه ناسته وی نو هغه به خامخا خپلې جامې وویځی او غسل به وکړی او تر مابښامه پورې به ناپاک وی. (۲۴) کۀ یو سپرې د هغې سره په داسې وخت کښې ځملی چې میاشتنی بیماری یې وی، نو هغه د هغې د ناپاکۍ په وجه ناپاک دے او اووه ورځې به ناپاک وی او هغه بستره هم ناپاکه ده په کومه باندې چې هغه ځملی. (۲۵) کۀ د یوې ښځې د میاشتنی بیماری نه بغېر هم د پېرو ورځو پورې وینه بهیږی یا د میاشتنی بیماری د ورځو نه آخوا هم د هغې نه وینه جاری وی، نو تر کومې پورې چې

ترې نه وینه بهیږی هغه ناپاکه ده، لکه چې څنگه د میاشتنی بیماری په وخت کښې وی. (۲۶) په دې دوران کښې چې هغه په کومه بستره ځملي او په څه څیز باندې کښې نو دا ناپاک دی. (۲۷) هر څوک چې دې څیزونو له لاس وروړی نو هغه ناپاک دے او خامخا به خپلې جامې وویښی او غسل به وکړی، هغه به تر ماښامه پورې ناپاک وی. (۲۸) چې د هغې نه وینه بهېدل بند شی نو هغه به خامخا اووه ورځې انتظار کوی او بیا به هغه پاکه شی. (۲۹) په اتمه ورځ به هغه دوه گوگوشتنې یا دوه کونترې د مالک خدای د مقدسې خېمې د دروازې په خوله کښې امام له یوسی. (۳۰) امام به د دې نه یوه د گناه د نذرانې په توگه او بله د سوزېدونکې نذرانې په توگه پېش کړی، نو د هغې دپاره به د پاکوالی کفاره ادا کړی. (۳۱) مالک خدای موسی ته وفرمائیل چې بنی اسرائیلو له خبردارۍ ورکړه چې څوک ناپاک وی هغه به لرې اوسپړی، نو د مالک خدای د حضور مقدسې خېمې بې عزتی به نه کیږی، کومه چې د خېمو په مینځ کښې ده. که هغوی بې عزتی وکړه، نو مړه به شی. (۳۲) دا اصول د هغه سړی په حقله دی چې د ذکر نه یې اوبه یا منی ځی، (۳۳) دا د داسې ښځې په حقله دی چې د هغې میاشتنی بیماری وی، یا د یو سړی په حقله چې د یوې ښځې سره ځملي کومه چې ناپاکه وی.

د معافی لویه ورځ

۱۶ (۱) مالک خدای موسی ته د هارون د دوو زامنو د مرگ نه پس وفرمائیل چې کله هغوی مالک خدای ته هغه اور پېش کړو کوم چې خدای پاک ته قبول نه وو. (۲) مالک خدای وفرمائیل، ”خپل ورور هارون ته ووايه چې هغه به صرف په مناسب وخت د پردې شا ته زیات مقدس ځای ته ننوځی، ځکه چې زه به هلته په وریځ کښې د لوظ صندوق د کفارې تخت دپاسه راښکاره کېږم. که هغه نافرمانی وکړه، نو هغه به ووژلے شی. (۳) هغه زیات مقدس ځای ته د هغې نه پس دا خپلې شی چې یو سځه د گناه د نذرانې دپاره او یو گډ د سوزېدونکې نذرانې دپاره راولی.“ (۴) بیا مالک خدای دا اصول

وښودل. زيات مقدس ځائ ته ننوتلو نه مخکښې دې هارون خامخا غسل وکړي او د
امامانو لباس دې واغوندي، د کتان چوغه او جانگي، پتي او پټکي. (٥) د بني اسرائيلو
قوم به هارون له د گناه د نذراني دپاره دوه چپلي او يو گد د سوزېدونکي نذراني دپاره
ورکړي. (٦) هغه به يو غويي د نذراني په توگه پېش کړي چې د هغه د خپلي گناه او د
هغه د خاندان کفارو ادا شي. (٧) بيا به هغه دوه چپلي د مالک خدائ د مقدسې خېمې د
دروازې خولې ته بوځي. (٨) هلته به هغه پچه واچوي، دوه تيرې به راواخلي، په يوه
باندي به ”مالک خدائ دپاره“ نښه واچوي او په بله به ”عزازيل دپاره“ نښه واچوي. (٩)
هارون به هغه چپلې حلال کړي چې د مالک خدائ دپاره د پچي په ذريعه خوښ کړي
شوي وي او د گناه د نذراني په توگه به يې پېش کړي. (١٠) چې کوم چپلې د عزازيل
دپاره خوښ کړي شوي وي هغه به مالک خدائ ته ژوندې پېش کيږي او په بيابان
کښي به عزازيل ته وشرلې شي، چې د خلقو د گناه کفارو ادا شي. (١١) چې کله هارون
غويي د خپلي گناه او د خپل خاندان د گناه دپاره د نذراني په توگه قرباني کړي، (١٢)
هغه به دوه موتي ښه خوشبوئي او د قربان گاه نه يو مجمر د بلو سکارو واخلي او زيات
مقدس ځائ ته به يې دننه راوړي. (١٣) هغه به هلته د مالک خدائ په حضور کښي
خوشبوئي په اور باندي واچوي او د خوشبويي لوگي به د لوظ صندوق د کفارې تخت
پټ کړي نو هغه به دا ونه گوري او مړ به نه شي. (١٤) هغه به د غويي لږه وينه واخلي او
د خپلي گوتې سره به يې د صندوق د کفارې تخت نمرخاته طرف ته وشيندي او بيا به
لږه د لوظ صندوق د کفارې تخت په مخکښي اووه ځله وشيندي. (١٥) د هغې نه پس،
هغه به چپلې د خلقو دپاره د گناه د نذراني په توگه حلال کړي، وينه به يې زيات مقدس
ځائ ته راوړي، د صندوق د کفارې په تخت او په مخکښي به يې وشيندي، هم هغه شان
چې څنگه يې د غويي د وينې سره کړي وو. (١٦) نو په دې کولو سره به هغه د زيات
مقدس ځائ د پاکوالي کفارو ادا کړي چې د بني اسرائيلو د ناپاکي او د ټولو گناهونو نه
پاک شي. هغه به د مقدسې خېمې دپاره خامخا داسې وکړي، ځکه چې هغه د کيمپ په
مينځ کښي ولاړه ده، کوم ځائ چې ناپاک دے. (١٧) د هارون د پاکوالي کفارو ادا کولو

دپاره زیات مقدس ځای ته ننوتلو نه واخله د هغه د بهر راوتلو پورې، هلته به په خپمه کښې هیڅ څوک نه وی. چې په کوم وخت هغه د ځان، د خپل خاندان او د ټول قوم دپاره کفار ه ادا کوی، (۱۸) بیا به هغه خامخا د سوزېدونکې نذرانو دپاره بهر قربان گاه ته لار شی او پاکه به یې کړی. هغه به لږه د غویي وینه او لږه د چپلی وینه واخلي او د قربان گاه په ټولو بشکرونو پورې دې ولگوی. (۱۹) هغه دې د خپلې گوتې سره لږه وینه اووه ځله په قربان گاه باندې وشیندی. نو دا به د بنی اسرائیلو د گناهونو نه پاکه کړی او مقدسه به یې کړی.

د گناهونو د کفارې چپلے

(۲۰) چې کله هارون د زیات مقدس ځای، د مالک خدای د حضور د ټولې مقدسې خپمې او د قربان گاه د پاکوالی کفار ه ادا کول ختم کړی، نو هغه به مالک خدای ته هغه ژوندے چپلے پیش کړی چې د عزازیل دپاره خوښ شوے وو. (۲۱) خپل دواړه لاسونه به د چپلی په سر کېږدی او د ټولو بدو عملونو، گناهونو او بنی اسرائیلو د سرکشو اقرار به وکړی او دا به د چپلی په سر واچوی. بیا به یو مقرر شوے سرے دا چپلے بیابان ته بوځی. (۲۲) چپلے به د ځان سره د هغوی ټول گناهونه په بیابان کښې یوې غبرابادې علاقې ته یوسی. (۲۳) نو بیا به هارون مقدسې خپمې ته ننوځی، زیات مقدس ځای ته د ننوتلو نه مخکښې هغه چې کوم د امامانو د کتان لباس اغوستے وو نو هغه به وباسی او هلته به یې پرېږدی. (۲۴) هغه به په یو مقدس ځای کښې غسل وکړی او خپلې جامې به واغوندی. د هغې نه پس، هغه به بهر لار شی او د خپلو گناهونو او د خلقو گناهونو لړې کولو کفارې دپاره به سوزېدونکې نذرانه پیش کړی. (۲۵) د ځناور وازگه به په قربان گاه باندې وسوزوی چې د گناه د نذرانې دپاره ده. (۲۶) کوم سړی چې دا چپلے په بیابان کښې عزازیل له بوتلے وی نو کېمپ ته واپس راتلو نه مخکښې هغه به خپلې جامې وویځی او غسل به وکړی. (۲۷) کوم غویے او چپلے چې د گناه د نذرانې دپاره

استعمال شوی وُو چې وینه یې د گناه د کفارې ادا کولو دپاره زیات مقدس خائ ته راوړلې شوې وه، دا به د کبمپ نه بهر وړلې شی او سوزولې به شی. خرمن، غوښه او کولمې هر څه به سوزولې شی. (۲۸) څوک چې دا وسوزوی نو کبمپ ته واپس راتلو نه مخکښې هغه به خپلې جامې ووينځی او غسل به وکړی.

د کفارې ورځ لمانځل

(۲۹) دا اصول به د همپشه دپاره وی. د اوومې میاشتې په لسمه ورځ اسرائیلیان او د هغوی سره مهاجر خلق به خامخا روژه نیسی او هیڅ کار به نه کوی. (۳۰) په هغه ورځ به د هغوی د ټولو گناهونو نه د پاکوالی کفاره ادا شی او هغوی به پاک شی. (۳۱) چې په کومه ورځ باندې هغوی روژه نیسی او کار نه کوی نو هغه به یوه دپره مقدسه ورځ وی. دا اصول به د همپشه دپاره وی. (۳۲) کوم مشر امام چې د پلار په خائ مقرر شوې وی، هغه به د پاکوالی کفاره ادا کړی. هغه به د امامانو د کتان لباس واغوندی (۳۳) او د زیات مقدس خائ، د مالک خدای د حضور ټولې مقدسې خېمې، قربانگاه، د امامانو او د ټول قوم د پاکوالی کفاره به ادا کړی. (۳۴) دا اصول به د همپشه دپاره وی. په کال کښې یو ځل به خامخا د اسرائیلو د ټولې گناه نه د پاکوالی دپاره کفاره ادا کړی. نو موسی هم هغه شان وکړل چې څنگه مالک خدای حکم کړی وو.

د وینې خوړل حرام دی

۱۷ (۱) بیا مالک خدای موسی ته حکم وکړو چې (۲) هارون د هغه زامنو او ټولو اسرائیلو ته دا اصول وښائی. (۳) - (۴) که یو اسرائیلی کس یو غوی، یو گډور، یا یو چېلی مالک خدای ته د نذرانې په توگه د مالک خدای د حضور مقدسې خېمې د دروازې خولې نه بغېر په هر خائ کښې حلال کړی نو هغه به قانون مات کړی وی. هغه وینه

توئ کڙي ده او هغه به نور د خدائ پاک د خلقو نه نه شي گنلې. (٥) د دې حکم مطلب دا دے چې اسرائیلو کوم خنار په کولو مېدان کښې حلالول نو هغوی به هغه مالک خدائ ته راولی. هغوی به دا د مقدسې خېمې د دروازې په خولۍ کښې امام له راولی او د سلامتۍ د نذرانو په توگه به یې حلالوی. (٦) امام به هغه وینه د مقدسې خېمې د دروازې په خولۍ کښې د قربان گاه په طرفونو باندې وشیندی او د خوشبوئی جوړېدو دپاره دې وازگه وسوزوی، په مالک خدائ باندې دا خوشبو ښه لگی. (٧) اسرائیلیان دې د مالک خدائ سره نوره بې وفائی نه کوی چې خپل خنار د چپلو په شان ښکارېدونکو پیریانو ته قربانی کړی. اسرائیل به په راتلونکی ټولو وختونو کښې دا اصول خامخا منی. (٨) یو اسرائیلې یا د پردی ملک هر یو کس چې د هغوی سره اوسېری چې هغه یوه سوزېدونکې نذرانه یا بله خه قربانی پېش کوی (٩) او د مقدسې خېمې د دروازې خولې ته یې مالک خدائ ته د پېش کولو دپاره رانه وړی نو هغه کس به نور د خدائ پاک د خلقو نه نه شي گنلې. (١٠) هر یو اسرائیلې یا د بل ملک کس چې د هغوی سره اوسېری که هغه غوښه خوری چې وینه لا په کښې وی، نو مالک خدائ به د هغه خلاف شی او هغه به نور د هغه د خلقو نه نه شي گنلې. (١١) د هر ژوندی خیز ژوند په وینه کښې دے او دا ځکه مالک خدائ حکم کړے دے چې ټوله وینه به په قربان گاه توئ کړے شی چې د خلقو د گناه کفارہ ادا شی، دا وینه ده چې د گناهونو کفارہ ادا کوی. (١٢) دا ځکه مالک خدائ بنی اسرائیلو ته فرمائیلی دی چې نه به هغوی او نه به د هغوی سره مهاجر هغه غوښه خوری چې وینه لا په کښې وی. (١٣) هر یو اسرائیلې یا د پردی ملک کس چې د هغوی سره اوسېری که د یو خنار یا مارغه ښکار وکړی کوم چې حلال وی، نو هغه به خامخا د دې وینه په زمکه توئ کړی او په خاوره به یې پټه کړی. (١٤) د هر ژوندی خیز ژوند په وینه کښې دے، نو دا ځکه مالک خدائ اسرائیلو ته فرمائیلی دی چې هغوی به هغه غوښه نه خوری چې وینه لا په کښې وی خو که چا وخورله نو هغه به نور د هغه د خلقو نه نه شي گنلې. (١٥) هر څوک، که هغه اسرائیلې وی یا د پردی ملک کس، که هغه د یو داسې خنار غوښه وخورله چې هغه په خپل

مرگ مړ وی یا ځنگلی ځناورو وژلې وی نو هغه به خامخا خپلې جامې ووينځي، غسل به وکړي او تر مابشامه پورې به هغه ناپاک وی خو بيا به پاک شي. (١٦) که هغه داسې ونه کړل، نو هغه ته به د خپلو بدو سزا ملاو شي.

ناروا جنسی تعلقات

١٨ (١) مالک خدای موسی ته وفرمائیل، (٢) ”بنی اسرائیلو ته ووايه چې، زه مالک خدای ستاسو خدای پاک یم. (٣) تاسو هغه شان کارونه مه کوئ څنگه چې د مصر د ملک خلقو کول، چرته چې تاسو اوسېدلئ او تاسو هغه شان کار هم مه کوئ څنگه چې د کنعان خلق یې کوی، چرته چې زه تاسو بوخم. (٤) تاسو به زما حکمونه منئ او زما په قانون به عمل کوئ. زه مالک خدای ستاسو خدای پاک یم. (٥) تاسو زما په شریعت او حکمونو عمل کوئ، هر څوک چې پرې عمل کوی نو هغوی به د دې په سبب پائی. زه مالک خدای یم. (٦) هیڅ څوک دې د خپلوانو سره زنا نه کوی. زه مالک خدای یم. (٧) د خپلې مور سره زنا کولو په وجه د خپل پلار سپکاوې مه کوئ، هغه ستاسو مور ده. د خپلې مور سره به هیڅکله داسې غلط کار نه کوئ. (٨) د خپل پلار د نورو بنحو سره زنا مه کوئ، دا ستاسو د پلار سپکاوې ده. (٩) د خپلې سکه یا ناسکه خور سره زنا مه کوئ، که هغه ستاسو په کور کېنې لویه شوې وی یا په بل ځای کېنې. (١٠) د خپلې نمسې سره زنا مه کوئ، د هغې سپکاوې ستاسو خپل سپکاوې ده. (١١) د خپلې ناسکه خور سره زنا مه کوئ، ځکه چې هغه ستاسو خور ده. (١٢) - (١٣) د خپلې ترور سره زنا مه کوئ، ځکه چې هغه ستاسو د پلار یا د مور وینه ده. (١٤) د خپل تره د بنځې سره د زنا کولو په وجه د هغه سپکاوې مه کوئ، ځکه چې هغه ستاسو د تره بنځه ده. (١٥) د خپلې انږور سره زنا مه کوئ، هغه ستاسو د زوی بنځه ده. (١٦) د خپلې ورنډارې سره زنا مه کوئ، دا ستاسو د خپل ورور سپکاوې ده. (١٧) چې تاسو د یوې بنځې سره ځملي نو د هغې د لور یا د هغې د نمسې سره هم زنا مه کوئ، ځکه چې هغوی

ستاسو خپلوانې دى، دا به يو بد عمل وي. (١٨) د خپلې بسينې سره واده مۀ كوي چې كله د هغې خور يعنې ستاسو بنځه ژوندۍ وي. (١٩) چې كله د يوې بنځې مياشتنۍ بيمارۍ وي نو د هغې سره مۀ ځملي ځكه چې هغه ناپاكه وي. (٢٠) د بل سړي د بنځې سره مۀ ځملي، د هغې په وجه به تاسو ناپاك شئ. (٢١) د خپل اولاد يو كس هم د مولك بُت دپاره مۀ وركوي چې د هغه په عبادت كېنې استعمال شى ځكه چې په داسې كولو سره د خپل خدائ پاك د نوم سپكاوې كوي. زۀ مالِك خدائ يم. (٢٢) يو نر دې هم د بل نر كس سره جنسى تعلقات نۀ ساتي، دا يو بد عمل دى. (٢٣) يو نر دې د يو ځناور سره زنا كولو په وجه خپل ځان نۀ ناپاك كوي، يا يوه بنځه دې د يو ځناور سره د زنا كولو كوشش نۀ كوي، دا يو گنده عمل دى. (٢٤) د دې عملونو په وجه خپل ځانونه مۀ ناپاكه كوي، ځكه چې غېرو قومونو داسې خپل ځانونه ناپاك كړل، هغه غېرقومونه چې مالِك خدائ به يې ستاسو نه مخكېنې وشرى. (٢٥) د هغوي عملونو هغه مُلك ناپاك كړو او مالِك خدائ هغه مُلك له سزا وركړه چې خپل اوسېدونكي وشرى. (٢٦-٢٧) هغوي دا ټول حرام كارونه وكړل او هغه مُلك يې ناپاك كړو، خو چې تاسو داسې ونۀ كړئ. كۀ هغه اسرائيلې وي يا د پردې مُلك كس چې ستاسو سره اوسېږي، نو تاسو ټول به د مالِك خدائ په قانون او حُكمونو عمل كوي، (٢٨) نو هغه مُلك به تاسو نۀ شري، لكه چې څنگه يې غېرقومونه وشرل كوم چې ستاسو نه مخكېنې هلته اوسېدل. (٢٩) تاسو ته پته ده چې هر څوك دا حرام كارونه وكړي نو هغه به نور د خدائ پاك د خلقو نه نۀ شى گڼلې. (٣٠) او مالِك خدائ وفرمائيل، ”زۀ چې كوم حُكمونه دركړم په هغې عمل كوي او د هغه خلقو په رواجونو پسې مۀ ځئ كوم چې ستاسو نه مخكېنې په هغه مُلك كېنې اوسېدل، او د هغه غلطو كارونو كولو په وجه خپل ځانونه مۀ ناپاكه كوي. زۀ مالِك خدائ ستاسو خدائ پاك يم.“

١١٠) بیا مالک خُدائِ موسیٰ ته وفرمائیل چي، ”د اسرائیلو قوم ته ووايه، مقدس اوسئ، حُکّه چې زه مالک خُدائِ، ستاسو خُدائِ پاک مقدس يم. ١١١) ستاسو هر يو کس دې د خپل مور او پلار عزت کوی او د سبت ورځ مانځئ، چې څنگه ما حُکم درکړی دے. زه مالک خُدائِ ستاسو خُدائِ پاک يم. ١١٢) زما نه مه اوږئ او د بُتانو عبادت مه کوئ، مجسمې مه جوړوئ او مه يې عبادت کوئ. زه مالک خُدائِ ستاسو خُدائِ پاک يم. ١١٣) کله چې تاسو د سلامتې نذرانې دپاره يو ځناور حلالوئ، ما چې کوم اصول درته بنودلی دی د هغې خیال ساتئ او زه به هغه نذرانه قبلوم. ١١٤) چې په کومه ورځ ځناور حلال شی غوښه به يې هم په هغه ورځ يا ورپسې ورځ باندې خوړلے شی. څه غوښه چې د درېمې ورځې پورې پاتې وی نو هغه به خامخا سوزولے شی، ١١٥) حُکّه چې دا ناپاکه ده او که څوک دا وخورئ، نو زه به هغه نذرانه قبوله نه کړم. ١١٦) هر څوک چې دا وخورئ نو گناه به د هغه په غاړه وی حُکّه چې د هغه څه سپکاوے يې کړے دے چې مالک خُدائِ، ته وقف وُو، نو هغه به نور زما د خلقو نه شی گنلے. ١١٧) کله چې تاسو د خپلو پټو فصل ربېئ، نو فصل د پټو تر غاړو پورې مه ربېئ او چې کوم وږی د لَو نه پاتې وی نو د هغې رېبلو له واپس مه ورځئ. ١١٨) خپلو د انگورو باغونو ته واپس مه ورځئ چې هغه انگور راټول کړئ کوم چې پاتې شوی وی يا غورزبدلی وی، دا غریبانانو او مسافرو ته پرېږدئ. زه مالک خُدائِ ستاسو خُدائِ پاک يم. ١١٩) غلامه کوئ، دروغ مه وایئ او یو بل مه دوکه کوئ. ١٢٠) زما په نوم د دروغو قسم مه خورئ چې ستاسو د دې د پوره کولو اراده نه وی، دا به زما د نوم سپکاوے وی. زه مالک خُدائِ ستاسو خُدائِ پاک يم. ١٢١) خپل گاونډی مه دوکه کوئ او د هغه نه غلامه کوئ. د یو مزدور مزدوری تر سحره پورې مه ایساروئ. ١٢٢) یو کون کس ته ښېرې مه کوئ او د یو ږوند په مخکښې داسې څه څیز مه ږدئ چې په هغې باندې تیندک وخورئ. زما نه یرېږئ، زه مالک خُدائِ ستاسو خُدائِ پاک يم. ١٢٣) د عدالت په فېصلو کښې د

بی‌انصافی نه کار مۀ اخلی، چي د یو غریب طرفداری وکړی یا د مالدار کس نه یربري،
 د خپل گاونډی سره انصاف کوی. (۱۶) د هیچا په حقله دروغ مۀ خوروی او کله چي د
 چا د ژوند مقدمه وی، که هغه ستاسو د گواهی په وجه بچ کېدے شی نو گواهی ورکړی.
 زۀ مالک خدای یم. (۱۷) د نورو خلاف په زړۀ کبني کینه مۀ ساتی، د هغوی سره خپل
 اختلافات ختم کړی، نو چي د هغوی په وجه گناهگار نۀ شی. (۱۸) د هیچا نه بدل مۀ
 اخلی یا د چا سره په زړۀ کبني کینه مۀ ساتی، د خپل گاونډی سره د خپل ځان په شان
 مینه ساتی. زۀ مالک خدای یم. (۱۹) زما په حکمونو عمل کوی. مختلف قسمه ځناور مۀ
 پرېږدی چي یو بل مال کړی. په یو پتی کبني دوه قسمه تخم مۀ کړی. د دوه قسمه تار نه
 جوړې شوې جامې مۀ اغوندی. (۲۰) که یوه وینځه د یو سپری منلے شوی دوپمه بنځه
 وی خو چي لا اخستے شوې نۀ وی چي آزاده شی، نو که یو بل سپرے د هغې سره
 ځملي، هغوی له به سزا ورکولے شی خو وژلے به نۀ شی، ځکه چي هغه یوه وینځه وی.
 (۲۱) هغه سپرے به د مالک خدای د مقدسې خېمې د دروازي خولې ته د گناه د تاوان د
 نذراني په توگه یو گډ راوی، (۲۲) او امام به د دې سره د پاکوالی کفارہ ادا کړی چي د
 هغه سپری گناه لرې شی او خدای پاک به هغه معاف کړی. (۲۳) کله چي تاسو د کنعان
 ملک ته ورننوځی او د مېوې هر قسم ونه هم وکړی، نو داسې وگنئ چي هغه مېوه د درېو
 کالو پورې ناپاکه ده. په دې دوران کبني به تاسو هغه نۀ خوری. (۲۴) په څلورم کال به
 ټولې مېوې ما یعنی مالک خدای ته په شکرانه کبني وقف کړی. (۲۵) خو په پینځم کال
 هغه مېوې خوړے شی. که تاسو دا هر څۀ وکړل، نو ستاسو ونې به زیاتې مېوې ونیسی.
 زۀ مالک خدای ستاسو خدای پاک یم. (۲۶) داسې غوښه مۀ خوری چي وینه لا په کبني
 وی. فال مۀ گوری او کوپې مۀ کوی. (۲۷) د خپل سر گهرچاپېره لاندې وېښتۀ مۀ کلوی
 او ږیره مۀ لنډوی. (۲۸) د مړی په غم کبني خپل بدن مۀ غوځوی او مۀ په کبني داغونه
 جوړوی. زۀ مالک خدای یم. (۲۹) د خپلو لونیو نه کنجرې مۀ جوړوی او په دې کار کولو
 سره د د هغوی بی‌عزتی مۀ کوی، گني نورو معبودانو ته به ور واوړی او هغه ملک به د
 بدعملی نه پک شی. (۳۰) د سبت ورځ مانځی او د هغه ځای عزت کوی چي چرته زما

عبادت کيږي. زه مالک خدای يم. (۳۱) د هغه خلقو نصیحت اورېدلو له مه ورځی چې د مړو د روحونو مشورې ورکوی. که تاسو داسې وکړل نو ناپاک به شی. زه مالک خدای ستاسو خدای پاک يم. (۳۲) د بوداگانو په مخکښې پاڅپړی او د مشرانو عزت کوی. زما نه یرېږی، زه مالک خدای يم. (۳۳) د هغه مسافرو سره بد سلوک مه کوی کوم چې ستاسو په ملک کښې اوسېږي. (۳۴) د هغوی سره د یو اسرائیلی په شان سلوک کوی او د هغوی سره د خپل ځان په شان مینه ساتی. یاد ساتی، تاسو هم په یو وخت کښې د مصر په ملک کښې مسافر وی. زه مالک خدای ستاسو خدای پاک يم. (۳۵) د ناپ، تول، یا د مقدار د غلطو حسابونو لگولو په وجه هیڅ څوک مه غولوی. (۳۶) صحیح تلې، صحیح وزنونه او صحیح ناپونه استعمالوی. زه مالک خدای ستاسو خدای پاک يم او ما تاسو د مصر ملک نه راوویستلی. (۳۷) زما ټول قانون او حکمونه منی. زه مالک خدای يم.

د گناهونو دپاره سزاګانې

۲۰ (۱) بیا مالک خدای موسی ته وفرمائیل چې، (۲) ”اسرائیلو ته ووايه، که ستاسو یو خپل کس یا یو مسافر چې ستاسو سره اوسېږي هغه د خپلو ماشومانو نه یو ماشوم مولک بت ته پېش کړی نو ټول قوم به هغه سنگسار کړی او مړ به یې کړی. (۳) که څوک د خپلو ماشومانو نه یو ماشوم مولک بت ته ورکړی او زما مقدسه خېمه ناپاکه کړی او زما د مقدس نوم سپکاوی وکړی، نو زه به ترې نه مخ واړوم او هغه به نور زما د خلقو نه نه شی گڼلې. (۴) خو که قوم په هغه کس باندې ځان ناجاڼه کړی چې څه یې کړی وی او هغه ونه وژنی، (۵) نو زه به په خپله د هغه کس نه، د هغه د ټولې خاندان نه او د هغه ټولو نه مخ واړوم چې زما نافرمانی وکړی او د مولک بت عبادت وکړی. زه به هغوی نور خپل خلق نه گڼم. (۶) که څوک د هغه خلقو نصیحت اورېدلو له ورځی چې د مړو د روحونو مشورې ورکوی، نو زه به د هغه نه مخ واړوم او زه به هغه نور د خپلو

خَلْقُو نَه نَهْ كَنِم. (٧) خِپَلْ خَانُونَه وَفَق كِرِيْ اَو مَقْدَس اَوْسِيْ، حُكَّه چِي زَهْ مَالِكِ خُدَائِ
 سَتَاسُو خُدَائِ پَاك يَم. (٨) زَمَا قَانُونِ وَمَنِيْ، حُكَّه چِي زَهْ مَالِكِ خُدَائِ يَم اَو تَاسُو
 مَقْدَس كَوْم. (٩) مَالِكِ خُدَائِ دَا اَصُوْل وَبَنُوْدَل. كَهْ خُوْكِ خِپَلْ مَوْر يَا پَلَار تَه بَسْبِرِيْ
 وَكِرِيْ نُو هَغَه بَه وَژَلِيْ شِي، اَو خُونِ بَه يِيْ پَه خِپَلَه غَاړَه وِي. (١٠) كَهْ يُو سِرِيْ د بَل
 سِرِيْ د بَنَخِيْ سِرَه زَنَا وَكِرِيْ نُو دُوِيْ دَوَاړَه بَه وَژَلِيْ شِي. (١١) كَهْ يُو سِرِيْ د پَلَار د
 بَنَخِيْ سِرَه خَمَلِيْ اَو د پَلَار سِيْكَاوِيْ وَكِرِيْ، نُو هَغَه سِرِيْ اَو بَنَخَه دَوَاړَه بَه وَژَلِيْ شِي.
 د هَغُوِيْ خُونِ پَه خِپَلَه غَاړَه دِي. (١٢) كَهْ يُو سِرِيْ د خِپَلِيْ اِنْبُرُوْر سِرَه خَمَلِيْ، نُو هَغُوِيْ
 دَوَاړَه دِي وَوژَلِيْ شِي. هَغُوِيْ پېرِ غَلَطِ كَار كِرِيْ دِي اَو خُونِ يِيْ پَه خِپَلَه غَاړَه دِي.
 (١٣) كَهْ يُو سِرِيْ د بَل سِرِيْ سِرَه جَنَسِيْ تَعْلَقَاتِ وَسَاتِيْ، هَغُوِيْ يُو شَرْمَنَاكِ كَار كِرِيْ
 دِي اَو دَوَاړَه بَه وَوژَلِيْ شِي. د هَغُوِيْ خُونِ پَه خِپَلَه غَاړَه دِي. (١٤) كَهْ يُو سِرِيْ يُوَه
 بَنَخَه اَو د هَغِيْ مَوْر وَادَهْ كِرِيْ، نُو هَغُوِيْ دِرِيْ وَاړَه بَه پَه اَوْر كَبِنِيْ سَوَزُوْلِيْ شِي حُكَّه
 چِي هَغُوِيْ پېرِ بَدِ عَمَلِ كِرِيْ دِي، سَتَاسُو پَه مِيْنَخِ كَبِنِيْ بَه د دَاسِيْ كَار اَجَازَتِ نَهْ وِي.
 (١٥) كَهْ يُو سِرِيْ د خُنَاوَرِ سِرَه زَنَا وَكِرِيْ، نُو هَغَه سِرِيْ اَو خُنَاوَرِ بَه وَژَلِيْ شِي. (١٦)
 كَهْ يُوَه بَنَخَه د خُنَاوَرِ سِرَه د غَلَطِ كَار كُوْلُو كُوْشَشِ وَكِرِيْ، نُو هَغَه اَو خُنَاوَرِ بَه وَوژَلِيْ
 شِي. د هَغُوِيْ خُونِ پَه خِپَلَه غَاړَه دِي. (١٧) كَهْ يُو سِرِيْ د خِپَلِيْ سَكَه يَا نَاسَكَه خَوْر
 سِرَه وَادَهْ وَكِرِيْ اَو هَغُوِيْ د يُو بَل سِيْكَاوِيْ وَكِرِيْ، نُو دَا يُو د بِيْ شَرْمِيْ كَار دِي اَو
 هَغُوِيْ دِي د خِپَلُو خَلْقُو نَه وَشِرْلِيْ شِي، هَغَهْ د خِپَلِيْ خَوْر سِيْكَاوِيْ كِرِيْ دِي اَو هَغُوِيْ
 تَه دِي د خِپَلُو بَدُو سَزَا مِلَاوِ شِي. (١٨) كَهْ يُو سِرِيْ د يُوِيْ بَنَخِيْ سِرَه د هَغِيْ د مِيَاشْتَنِيْ
 بِيْمَارِيْ پَه دَوْرَانِ كَبِنِيْ خَمَلِيْ، نُو هَغُوِيْ دَوَاړَه بَه د قَوْمِ نَه شِرْلِيْ شِي، حُكَّه چِي هَغُوِيْ د
 پَاكُوَالِيْ پَه حَقْلَه اَصُوْل مَاتِ كِرِيْ دِي. (١٩) كَهْ يُو سِرِيْ د خِپَلِيْ مَوْر خَوْر سِرَه يَا د پَلَار
 خَوْر سِرَه خَمَلِيْ، نُو هَغُوِيْ تَه دِي خَامَخَا د خِپَلُو بَدُو سَزَا مِلَاوِ شِي. (٢٠) كَهْ يُو سِرِيْ د
 خِپَلِيْ تَرَهْ بَنَخِيْ سِرَه خَمَلِيْ، نُو هَغَه د خِپَلِ تَرَهْ سِيْكَاوِيْ كُوِيْ، نُو نَمَه وَارِيْ بَه د هَغُوِيْ
 پَه خِپَلَه غَاړَه وِي، اَو بِيْ اَوْلَادَه بَه مِرَهْ شِي. (٢١) كَهْ يُو سِرِيْ خِپَلَه وَرِنْدَارَه وَادَهْ كِرِيْ اَو
 وَرُوْر يِيْ ژُوْنْدِيْ وِي، نُو هَغُوِيْ بَه بِيْ اَوْلَادَه مِرَهْ شِي. هَغَهْ يُو نَاپَاكَه كَار كِرِيْ دِي اَو هَغَهْ

د خپل ورور سپکاوے کړے دے. (۲۲) مالک خُدای و فرمائیل، ”زما ټول قانون او حُکمو نه ومنئ، نو داسې د کنعان مُلک نه به ونه شپلے شی کوم مُلک له چې زه تاسو راولم. (۲۳) د هغه خلقو په رواجونو پسې مه خئ کوم چې هلته اوسیري، هغه غبرقومونه به ترې نه وباسم نو تاسو به هغه مُلک ته ورننوځئ. زه د هغوئ د ټولو بدو عملونو په وجه د هغوئ نه کرکه کوم. (۲۴) خو ما ستاسو سره وعده کړې ده چې هغه مُلک ستاسو خپل شی چې زرخېز او آباد وی او هغه به زه تاسو له درکړم. زه مالک خُدای ستاسو خُدای پاک یم او ما تاسو د نورو قومونو نه جدا کړی یئ. (۲۵) نو تاسو خامخا د حلالو او حرامو ځناورو او مارغانو په مینځ کبښې فرق وکړئ. حرام ځناور او حرام مارغان مه خورئ. ما ورته ناپاک وئیلی دی او چې تاسو دا وخورئ نو ناپاک به شی. (۲۶) تاسو به مقدس شی او صرف زما به شی، ځکه چې زه مالک خُدای یم او زه مقدس یم. ما تاسو د نورو قومونو نه جدا کړی یئ چې تاسو صرف زما اوسئ. (۲۷) هر یو سرپه یا بنځه چې د مړو یا د پیریانو مشورې ورکوی هغه دې سنگسار کړې شی چې مړه شی، څوک چې دا کار کوی نو هغه به د خپل خون زمه وار وی.“

د امامانو پاکوالی

۲۱ (۱) بیا مالک خُدای موسی ته حُکم وکړو چې د هارون د خاندان امامانو ته ووايه، ”کله چې د هغوئ یو خپلوان مړ شی نو د هغه په جنازه کبښې شریکېدو په وجه به امام خپل ځان نه ناپاک کوی، (۲) خو د دې نه بغېر چې هغه یې نزدې خپلوان وی لکه مور، پلار، زوی، لور، ورور، (۳) یا پېغله خور چې د هغه په کور کبښې اوسیري. (۴) هغه دې د هغه چا په مرگ کبښې خپل ځان ناپاک نه کړی چې د واده په ذریعه د هغه خپلوان شوې وی. (۵) یو امام به هم د خپل سر یوه حصه هم نه کلوی، نه به ږیره لښوی او نه به خپل بدن غوڅوی چې دا ښکاره کړی چې غم کوی. (۶) هغه به مقدس وی او چې زما نوم سپک نه کړی. هغه ما ته په اور باندي تیارېدونکې نذرانه پېش کوی،

نو هغه دې خامخا مقدس وی. (۷) یو امام به د کنجرې بنځې سره واده نه کوی یا چې پېغله نه وی او یا طلاقه شوې وی ځکه چې هغه مقدس دی. (۸) خلق به خامخا امام مقدس گڼي، ځکه چې هغه ما ته په اور باندې تیارېدونکې نذرانه پېش کوی. زه مالک خدای یم، زه مقدس یم او زه خپل خلق مقدس کوم. (۹) که د یو امام لور کنجره شی، هغه د خپل پلار سپکاوې کوی، نو هغه به خامخا په اور کېنې سوزولې شی. (۱۰) د مشر امام په سر باندې د غوړولو تېل اچولې شوی دی او هغه پاک شوې دې چې د امامانو لباس واغوندي، نو هغه به خپل وېبسته بیر نه پرېږدي نه به شلېدلې جامې اغوندي چې دا بنکاره کړی چې هغه غم ژړا کوی. (۱۱) - (۱۲) هغه ما ته وقف شوې دې او هغه به خپل ځان نه ناپاک کوی او نه به زما د مقدسې خېمې بې عزتی کوی چې هغه پرېږدي او هلته لاړ شی چې چرته مړې وی، تر دې پورې که هغه یې خپل مور او پلار هم وی. (۱۳) هغه به د یوې داسې جینې سره واده کوی چې پاکه پېغله وی، (۱۴) کونډه یا طلاقه شوې بنځه یا یوه کنجره بنځه به نه واده کوی. هغه دې صرف د یوې داسې جینې سره واده کوی چې پاکه پېغله وی او هغه یې د خپلې قبیلې نه وی. (۱۵) گڼي، د هغه بچی به ناپاک وی، په کار دی چې هغوی پاک وی. زه مالک خدای یم او ما هغه د امام په توگه غوره کړې دې. (۱۶) مالک خدای موسی ته حکم وکړو چې، (۱۷) ”هارون ته ووايه، ستا د اولاد هغه یو کس به هم په اور تیارېدونکې نذرانه ما ته نه پېش کوی، کوم چې په بدن کېنې څه عیب لری. په دې خبرو به په راتلونکي ټولو وختونو کېنې عمل کېږي. (۱۸) داسې یو سرې هم دا نذرانه نه شی پېش کولې چې هغه په بدن کېنې داسې عیب لری لکه څوک چې پوند، گوډ، کوږ مخې یا معذور وی، (۱۹) څوک چې په لاس یا په پښه گوډ وی، (۲۰) چې په ملا یې کب وی یا مندرې وی، څوک چې د سترگو یا د څرمنې څه بیماری لری، او یا چې خصی وی. (۲۱) د هارون د اولاد داسې یو امام هم ما ته په اور تیارېدونکې نذرانه نه شی پېش کولې چې په بدن کېنې څه عیب لری. (۲۲) خو داسې کس په اور باندې تیارېدونکې نذرانه خوړلې شی چې ما ته پېش کېږي، یعنې هغه دواړه نذرانې په اور تیارېدونکې مقدسه نذرانه او په اور تیارېدونکې پېره مقدسه نذرانه، (۲۳) خو

حُكّه چي هغه په بدن كښي خه عېب لري، نو هغه دې مقدسي پردې ته او قربان گاه ته نزدې نه راځي. هغه دې دا مقدس ځايونه نه ناپاڪه كوي، حُكّه چي زه مالِك خُداي يم او زه هغوي مقدس كوم. “ (٢٢) نو دا هغه خه دي چي موسي هارون ته، د هارون زامنو ته او ټولو بني اسرائيلو ته وفرمائيل.

خُداي پاك ته قبلېدونكي نذراني

٢٢ (١) بيا مالِك خُداي موسي ته وفرمائيل چي، (٢) ”هارون او د هغه زامنو ته ووايه، تاسو زما د مقدس نوم سپكاوې مه كوئ، او د مقدسو نذرانو احترام كوئ كومې چي اسرائيل ما ته وقف كوي. زه مالِك خُداي يم. (٣) هغوي ته ووايه چي كله ستاسو د اولاد يو كس ناپاك وي او مقدسو نذرانو ته نزدې راځي كومې چي اسرائيلو ما ته وقف كړي وي، هغه دې بيا هيڅكله په قربان گاه كښي خدمت ونه كړي. په راتلونكي ټولو وختونو كښي به په دې عمل كوئ. زه مالِك خُداي يم. (٤) د هارون د اولاد يو كس هم دا مقدسي نذراني نه شي خوړلې چي په هغه د جذام بيماري وي يا د هغه د بدن نه خه وځي چي ترڅو پورې هغه پاك شوې نه وي. هر هغه امام ناپاك دې چي هغه داسې خه څيز له لاس وروړي چي هغه د يو مړي سره د لگېدو په وجه ناپاك وي يا د هغه د ذكر نه اوبه وځي (٥) يا كه هغه يو ناپاك ځناور يا ناپاك كس له لاس وروړي. (٦) هر يو امام چي ناپاك شي نو هغه به تر مابسامه پورې ناپاك وي، خو بيا به هم هغه مقدسي نذراني نه شي خوړلې چي ترڅو پورې يې غسل نه وي كړې. (٧) چي كله نمر پرېوځي نو هغه پاك دې او بيا هغه مقدسي نذراني خوړلې شي، كومې چي د هغه خوراك دې. (٨) هغه به د داسې ځناور غوښه نه خوري چي په خپل مرگ مړ وي يا ځنگلي ځناورو وژلې وي، په دې به هغه ناپاك شي. زه مالِك خُداي يم. (٩) ټول امامان به هغه اصول مني كوم چي ما بنودلي دي. گني، هغوي به گناهگار شي او مړه به شي، حُكّه چي هغوي مقدسو اصولو ته سپك كتلي دي. زه مالِك خُداي يم او زه هغوي مقدس كوم. (١٠)

صِرف دِ اِمامانو دِ خانِدانِ کسِ داِ نذرانِیِ خوِپلِےِ شی، بلِ خوکِ یِیِ نَهْ شیِ خوِپلِےِ کَهْ هغه دِ اِمامِ کره مېلمه وِیِ یاِ یِیِ مزدور وِیِ. (۱۱) خو دِ اِمامِ غلامان، چي هغه یِیِ په پېسو اخستی وِیِ یاِ یِیِ په خپل کور کبني پېدا شوی وِیِ، نو هغوی هغه خوراک خوِپلِےِ شی کوم چي اِمام ته ملاوېږي. (۱۲) کَهْ دِ اِمامِ لور دِ یو داسې سړی سره واده وکړی چي هغه اِمام نَهْ وِیِ نو هغه بښه به دا مقدسې نذرانې نَهْ شی خوِپلِےِ. (۱۳) خو کَهْ دِ هغه لور کونډه یا طلاقه شوې وِیِ چي د هغې بچي نَهْ وِیِ او هغه واپس راغلي وِیِ او د پلار په کور کبني اوسېږي نو هغه دا خوراک خوِپلِےِ شی چي کوم یې پلار ته د اِمام په توگه ملاو شوې وِیِ. صِرف دِ اِمامانو دِ خانِدانِ کسِ داِ خوراک خوِپلِےِ شی. (۱۴) کَهْ یو کس دِ اِمامانو دِ خانِدانِ نه نَهْ وِیِ او د مقدسې نذرانې نه خَهْ په غلطي سره وخوري، نو هغه به خامخا اِمام ته د دې پوره قیمت او شل فیصده تاوان هم ورکوي. (۱۵) اِمامان به د دې نذرانو سپکاوې نَهْ کوي، (۱۶) چا ته چي د مقدسو نذرانو د خوِپلو اجازت نَهْ وِیِ نو هغه خلق به ورته نَهْ شی پرېښودلې، کَهْ داسې وشي نو د دې په وجه به هغه کس گناهگار شی او سزا به ورته ملاو شي. زَهْ مالِکِ خُدائِ یم او زَهْ نذرانې مقدسې کوم.

(۱۷) بیا مالِکِ خُدائِ موسی ته وفرمائيل چې، (۱۸) ”هارون او د هغه زمانو ته او ټولو اسرائیلو ته دا اصول وښايه. کله چي یو اسرائیلې یا په بنی اسرائیلو کبني اوسېدونکې مسافر یوه سوزېدونکې نذرانه پېش کوي، کَهْ هغه یوه منښته یا رضاکارانه نذرانه وِیِ، نو په هغه خُناور کبني دې هیڅ عېب نَهْ وِیِ. (۱۹) دا خُناور به خامخا نر وِیِ، گډ یا چېلې چې هیڅ عېب په کبني نَهْ وِیِ د دې دپاره چي دا نذرانه ستاسو نه قبوله شي. (۲۰) کَهْ تاسو یو داسې خُناور پېش کوئ چې خَهْ عېب په کبني وِیِ، نو مالِکِ خُدائِ به دا نَهْ قبولي. (۲۱) کله چي خوک مالِکِ خُدائِ ته د سلامتې نذرانه پېش کوي، کَهْ هغه یوه منښته یا رضاکارانه نذرانه وِیِ، نو په هغه خُناور کبني به خَهْ عېب نَهْ وِیِ، دا د دې دپاره چې قبوله شي. (۲۲) مالِکِ خُدائِ ته داسې خُناور مَهْ پېش کوئ چې ږوند، گوډ، یا ناسور شوې زخم په کبني وِیِ، یا یې په خرمن کبني پمنوالې یا خارښت وِیِ. داسې خُناور په قربان گاه باندې په اور تیارېدونکې نذرانې په توگه مَهْ پېش کوئ. (۲۳) د رضاکارانه

نذرانې په توگه تاسو داسې ځناور پېش کولې شئ چې هغه لنډ وي يا که هغه صحيح شکل نه لري، خو دا به په منښته کښې قبلېدونکې نه وي. (۲۴) مالک خدای ته داسې ځناور مه پېش کوئ چې په ټکولو، پرې کولو، زخمی کولو يا ويستلو په وجه خصی شوې وي. ستاسو په ملک کښې به د دې قسم نذرانو اجازت نه وي. (۲۵) په اور تيارېدونکې نذرانې په توگه داسې ځناور مه پېش کوئ چې د يو پردی سړی نه اخستې شوې وي. داسې ځناور عبېژن گڼلې شی او قبلېدونکی نه وي. (۲۶) - (۲۷) کله چې يو سخې، گډورې يا د چېلې بچې پېدا شي، نو دا به اووه ورځې د مور نه نه شي لرې کولې، خو د هغې نه پس دا به په اور تيارېدونکې نذرانې په توگه قبلېدونکې وي. (۲۸) يوه غوا او د هغې سخې يا گډه او د هغې گډورې يا يوه چېلې او د هغې بچې په يوه ورځ مه حلالوئ. (۲۹) کله چې تاسو مالک خدای ته د شکرانې قربانۍ پېش کوئ، نو په هغه اصولو عمل کوئ نو داسې به تاسو قبول شئ، (۳۰) هم په هغه ورځ باندې دا وخورئ او د دې هيڅ هم بلې ورځې ته مه پرېږدئ. (۳۱) مالک خدای وفرمائيل، ”زما حکمونه منئ، زه مالک خدای يم. (۳۲) زما د مقدس نوم سپکاوې مه کوئ، ټول اسرائيليان دې دا اقرار وکړي چې زه مقدس يم. زه مالک خدای يم او زه تاسو مقدس کوم، (۳۳) او ما تاسو د مصر ملک نه راوويستلئ چې ستاسو خدای پاک شم. زه مالک خدای يم.“

مذهبي اخترونه

۲۳ (۱) بيا مالک خدای موسی ته وفرمائيل چې، (۲) ”بنی اسرائيلو ته د مذهبي اخترونو دپاره دا اصول وښايه چې په دې کښې هغوی د عبادت دپاره راغونډ شي. (۳) ستاسو سره شپږ ورځې شته چې خپل کار په کښې کولې شئ، خو ياد ساتئ اوومه ورځ د سبت ورځ ده، چې د آرام دپاره ده. په دې ورځ کار مه کوئ او د عبادت دپاره راغونډېږئ. د سبت ورځ د مالک خدای ده، چې تاسو چرته هم اوسېږئ. (۴) د دې اخترونو اعلان په مقرر شوو وختونو باندې کوئ.

د فسحي کولو اختر

٥) د فسحي اختر، د د اولنی میاشتی د خوارلسمې ورځې د نمرپرېواتو نه شروع کیږی. ٦) په پینځلسمه ورځ د پتیرې روتی اختر شروع کیږی او اووه ورځې به تاسو خمبیره روتی نه خوری. ٧) د دې ورځو په اوله ورځ به تاسو د عبادت دپاره راغونډېږئ او هغه یو کار هم مه کوئ چې تاسو یې هره ورځ کوئ. ٨) اووه ورځې مالک خدای ته په اور تیارېدونکې نذرانې پیش کړئ. په اوومه ورځ به تاسو بیا د عبادت دپاره راغونډ شئ، خو هغه یو کار به هم نه کوئ کوم چې تاسو هره ورځ کوئ. ٩-١٠) کله چې تاسو هغه زمکې له ورشئ کومه چې مالک خدای تاسو له درکوی او تاسو خپل فصل وربښئ، نو وپرومبې گډې امام له وروړئ. ١١) هغه به دا مالک خدای ته د یوې خاص نذرانې په توگه پیش کړی، ترڅو چې تاسو قبول شئ. امام به دا د سبت پسې په بله ورځ پیش کړی. ١٢) په کومه ورځ چې تاسو د فصل نذرانه پیش کوئ، نو د یو کال گډوړې هم د سوزېدونکې نذرانې په توگه قربانی کړئ چې هیڅ عیب په کېښې نه وی. ١٣) تاسو د دې سره دوه کلو ښه اوږه چې د زیتونو تېل ورسره گډ وی په اور تیارېدونکې نذرانې په توگه پیش کړئ. د دې نذرانې خوشبوئی په مالک خدای باندې ښه لگی. تاسو د دې سره یو لیتر د میو نذرانه هم پیش کړئ. ١٤) ترڅو پورې چې تاسو دا نذرانه خدای پاک ته نه وی راوړې نو تر هغې د نوې غلې روتی، وړیتې شوې یا کچه دانې مه خوری. په راتلونکې ټولو وختونو کېښې ستاسو ټول اولاد به دا اصول منی.

د لو کولو اختر

١٥) سبت پسې ورځې نه پوره اووه هفتې وشمېرئ یعنې د هغه ورځ نه په کومه ورځ چې تاسو د خپل فصل گډې مالک خدای ته د پیش کېدو دپاره راوړئ. ١٦) د اووم سبت د ورځې نه پس، په پنځوسمه ورځ، مالک خدای ته د نوی فصل یوه بله نذرانه پیش کړئ. ١٧) هر یو خاندان دې دوه دوه روتی راوړی او دا دې مالک خدای ته د خاص تحفې په

توگه پېش کړی. هره یوه روتی دې خمبیره شوې د دوه کلو بنو اوږو نه پخه شوې وی او دا به مالک خُداً ته د وږومبی رېبلے شوی فصل د نذرانې په توگه پېش کړی. (۱۸)

او قوم دې د دې روتی سره اووۀ یو کلن گډوری، یو غویے او دوه گډان پېش کړی، چې هیڅ عیب په کښې نه وی. دا به د سوزېدونکې نذرانې په توگه، سره د غلې د نذرانې او د میو د نذرانې سره مالک خُداً ته پېش کړی. د دې نذرانې خوشبوئی په مالک خُداً باندې ښۀ لگی. (۱۹) یو چپلے د گناه د نذرانې په توگه او دوه یو کلن گډوری د سلامتۍ د نذرانې په توگه هم پېش کړی. (۲۰) امام به روتی د دوو گډورو سره د امامانو دپاره د خاص تُحفې په توگه هم پېش کړی. دا نذرانې مقدسې دی. (۲۱) په هغه ورځ هغه یو کار هم مۀ کوئ چې تاسو یې هره ورځ کوئ او د عبادت دپاره راغونډېږئ. ستاسو اولاد چې چرته هم اوسیری دا اصول دې په راتلونکي ټولو وختونو کښې منی. (۲۲) کله چې تاسو د خپلو پټو فصل ربی، نو فصل د پټو تر غاړو پورې مۀ ربی او چې کوم وږی پاتې شی نو د هغې رېبلو له واپس مۀ ورځئ، دا د غریبانانو خلقو او مسافرو دپاره پرېږدی. زۀ مالک خُداً ستاسو خُداً پاک یم.

د نوی کال اختر

(۲۳) - (۲۴) د اوومې میاشتې په وږومبی ورځ د آرام خاص ورځ مانځئ او چې کله بیگل وغږیږی نو د عبادت دپاره راغونډ شی. (۲۵) مالک خُداً ته یوه په اور تیارېدونکې نذرانه پېش کړئ او هغه یو کار هم مۀ کوئ چې تاسو یې هره ورځ کوئ.

د کفارې ورځ

(۲۶) بیا مالک خُداً موسی ته وفرمائیل چې، (۲۷) ”د دې اوومې میاشتې لسمه ورځ د کفارې ده، دا به ستاسو دپاره یوه مقدسه اجتماع وی. تاسو به روژه نیسئ او مالک خُداً ته په اور تیارېدونکې نذرانه پېش کوئ. (۲۸) په هغه ورځ هیڅ کار مۀ کوئ، ځکه

چې هغه د کفارې ورځ ده او د مالک خدای ستاسو خدای پاک وړاندې ستاسو کفار ه ادا کيږي. (۲۹) هر څوک چې هم په هغه ورځ څه وخورى نو هغه به نور د خدای پاک د خلقو نه نه شی گڼلې. (۳۰) او که هر چا هم په هغه ورځ څه کار وکړو، نو زه به په خپله هغه تباه کړم. (۳۱) ستاسو اولاد چې چرته هم اوسپړى دا اصول د هغوی دپاره دى. (۳۲) د هغې مياشتې د نهمې ورځې د نمرپرېواتو نه د لسمې ورځې د نمرپرېواتو پورې دا خاص ورځ مانځى، په دې دوران کښې تاسو روژه نيسئ.

د جونگړو اختر

(۳۳-۳۴) د جونگړو اختر د اوومې مياشتې په پينځلسمه ورځ شروع کيږي او دا به اووه ورځې وى. (۳۵) د دې ورځو په وړومبى ورځ د عبادت دپاره راغونډ شى او هغه يو کار هم مه کوئ چې تاسو يې هره ورځ کوئ. (۳۶) اووه ورځې تاسو هره ورځ يوه په اور تيارېدونکې نذرانه پېش کوئ. په اتمه ورځ بيا د عبادت دپاره راغونډ شى او په اور تيارېدونکې نذرانه پېش کړئ. دا د عبادت ورځ ده او چې هيڅ کار په کښې ونه کړئ. (۳۷) دا مذهبي اخترونه دى چې تاسو يې د مالک خدای په درناوى کښې کوئ چې د عبادت دپاره په يو ځای راغونډېږئ او په اور تيارېدونکې نذرانې، سوزېدونکې نذرانې، د غلې نذرانې، قربانۍ او د ميو نذرانې په کښې پېش کوئ، چې په خپله خپله ورځ پېش کيږي. (۳۸) دا اخترونه د عامو سبت د ورځو نه علاوه دى او دا نذرانې ستاسو د عامو تحفو نه علاوه دى، ستاسو د منبستې پوره کېدلو نذرانو او ستاسو د هغه رضاکارانه نذرانو نه چې تاسو يې مالک خدای له ورکوئ. (۳۹) کله چې تاسو د خپلو پټو نه فصل وربښئ، نو اووه ورځې دا اختر کوئ، چې د اوومې مياشتې په پينځلسمه ورځ باندې شروع کيږي. اوله ورځ او اتمه ورځ به د آرام کولو خاص ورځې وى. (۴۰) په هغه ورځ د خپلو ونو نه ډېره ښه مېوه وشو کوئ، د کجورو څانگې او د پاپو والا د ونو څانگې او د سيند د غاړې نه د خارولو ونې واخلي او د مالک خدای ستاسو خدای پاک په درناوى کښې اختر وکړئ. (۴۱) دا اووه ورځې کوئ. ستاسو اولاد به دا اصول په راتلونکې ټولو وختونو کښې مني.

﴿٤٢﴾ ټول اسرائيل به اووه ورځې په جونگرو کښې اوسېږي، ﴿٤٣﴾ چې ستاسو اولاد ته دا پته ولگي چې مالک خدای اسرائيليان دې ته جوړ کړل چې په جونگرو کښې اوسېږي چې کله يې هغوی د مصر ملک نه راوويستل. هغه مالک خدای ستاسو خدای پاک دے. ﴿٤٤﴾ نو داسې موسى بنی اسرائيلو ته دا اصول وښودل چې د مالک خدای په درناوی کښې مذهبي اخترونه وکړي.

د ډيوو ساتنه کول

٢٤ ﴿١﴾ بيا مالک خدای موسى ته وفرمائيل چې، ﴿٢﴾ ”بنی اسرائيلو له حکم ورکړه چې د ډيوو دپاره ډېر ښه سوچه د زيتونو تېل راوړي کومې چې په مقدسه خېمه کښې دي، نو چې هر وخت رڼا وي. ﴿٣﴾ هارون به هر ماښام دا ډيوې بلوی او تر سحره پورې به يې بلې ساتي، چې د مالک خدای په حضور کښې د پردې نه بهر د لوظ صندوق ته مخامخ دي، دا ډيوې په زيات مقدس خدای کښې دے. دا اصول دې په راتلونکي ټولو وختونو کښې منلے شي. ﴿٤﴾ هارون به د هغه ډيوو خيال ساتي کومې چې د سوچه سرو زرو په ډيوې باندې دي او دې ته به پام کوي چې دا د مالک خدای په حضور کښې هر وخت بليږي.

خدای پاک ته پېش کړے شوې روتې

﴿٥﴾ دولس کلو ښه اوږه واخله او دولس روتې ترې نه پخې کړه. ﴿٦﴾ په دوه ډېرو کښې يې په هغه مېز باندې کېږده چې د سوچه سرو زرو پتري ورباندې خېژولے شوے دے، کوم چې د مالک خدای په حضور کښې دے او چې په هر پيری کښې شپږ شپږ روتې وي. ﴿٧﴾ په هر پيری باندې خه سوچه لوبان واچوه، دا به مالک خدای ته په اور تيارېدونکې نذرانې د يوې ښې په شان وي چې د روتې په خدای پېش کيږي. ﴿٨﴾ د هر

سبت په ورځ په راتلونکو ټولو وختونو کښې، روټی دې خامخا د مالک خدای په حضور کښې کښنودلې شی. د بنی اسرائیلو همپشه دپاره دا لوظ دے. ﴿٩﴾ دا روټی د هارون او د هغه د اولاد ده او هغوی به دا په یو مقدس خدای کښې خوری، ځکه چې دا د امامانو دپاره مالک خدای ته په اور تیارېدونکې نذرانې یوه ډېره مقدسه برخه ده.

د خدای پاک او د مخلوق د احترام په حقله قانون

﴿١٠﴾-﴿١١﴾ یو سرې وو چې د هغه پلار مصرې او مور یې اسرائیلی وه چې د هغې نوم سلومیت وو او د دان د قبیلې د ډبرې لور وه. دې سړی په خپمو کښې د یو اسرائیلی سره جگړه وکړه. هغه په کنځلو کښې د خدای پاک د نوم بې عزتی وکړه، نو هغوی هغه موسی له بوتلو، ﴿١٢﴾ هغه یې قېد کړو او مالک خدای ته یې انتظار کولو چې هغوی ته وښائی چې د هغه سره څه وکړی. ﴿١٣﴾ مالک خدای موسی ته وفرمائیل چې، ﴿١٤﴾ ”دا سرې د خپمو نه بهر بوځی. هر چا چې د هغه کنځل اورېدلی وی نو هغه به خپل لاس د هغه سړی په سر د گواهی ورکولو دپاره کېږدی او بیا به ټول قوم هغه سنگسار کړی. ﴿١٥﴾ بیا اسرائیلو ته ووايه چې هر څوک هم خدای پاک ته کنځل وکړی نو هغه ته به خامخا د خپلو بدو سزا ملاو شی ﴿١٦﴾ او وبه وژلې شی. هر یو اسرائیلی یا د پردی ملک کس چې ستاسو سره اوسېږی چې هغه مالک خدای ته کنځل وکړی نو ټول قوم دې هغه ووژنی. ﴿١٧﴾ هر څوک چې قتل وکړی نو هغه به وژلې شی، ﴿١٨﴾ او هر څوک چې د بل چا یو ځناور ووژنی نو تاوان به یې خامخا ورکوی. دا اصول د ژوند په بدل کښې د ژوند والا دی. ﴿١٩﴾ که څوک یو بل کس زخمی کړی، هغه چې څه هم کړی وی نو هم هغه شان عمل به ورسره کېږی. ﴿٢٠﴾ که هغه یو هډوکه مات کړی، نو د هغه یو هډوکه به ماتولې شی، که هغه یوه سترگه وباسی نو د هغه یوه سترگه به ویستلې شی، که هغه یو غاښ مات کړی، نو د هغه یو غاښ به ماتولې شی. هغه چې څنگه هم بل کس زخمی کړی نو په بدل کښې به د هغه سره هم هغه عمل کېږی. ﴿٢١﴾ هر څوک چې یو ځناور ووژنی نو تاوان به یې ورکوی، خو هر څوک چې یو انسان ووژنی نو هغه به

ووژلے شی. (۲۲) دا قانون ستاسو د ټولو دپاره دے، که هغه اسرائیلے وی یا د پردی مُلک کس چې ستاسو سره اوسیری، ځکه چې زه مالک خدای ستاسو خدای پاک یم.“

(۲۳) کله چې موسی بنی اسرائیلو ته دا وفرمائیل، نو هغوی هغه سرے د خپمو نه بهر بوتلو چا چې کنځل کړی وُو او سنگسار یې کړو. نو بنی اسرائیلو هم هغه شان وکړل چې څنگه مالک خدای موسی له حکم ورکړے وو.

اوؤم کال

۲۵ (۱) بیا مالک خدای د سینا په غره باندې موسی ته وفرمائیل او حکم یې ورکړو چې، (۲) ”بنی اسرائیلو ته دا اصول وښایه. کله چې تاسو هغه مُلک ته ورننوځئ چې مالک خدای یې تاسو له درکوی، د مالک خدای د درناوی دپاره په هر اوؤم کال تاسو هغه زمکه مه کړئ. (۳) شپږ کاله به تاسو خپل پتی وکړئ، په باغونو کښې به د انگورو څانگې قینچې کړئ او فصلونه به راغونډ کړئ. (۴) خو په اوؤم کال دې زمکه شاړه پاتې شی. دا به مالک خدای ته وقف شوے کال وی. خپل پتی مه کړئ او په خپلو باغونو کښې د انگورو څانگې مه قینچې کوئ. (۵) هغه فصل مه ربیئ چې د کړلو نه بغیر په خپله راشین کیری او د خپلو باغونو نه هغه انگور مه راټولوی چې څانگې یې قینچې شوی نه وی، دا هغه کال دے چې زمکه به په کښې پوره آرام کوی. (۶) که په هغه کال کښې زمکه کړلے شوې هم نه وی، خو د هغې نه به ستاسو دپاره، ستاسو نوکرانو، مزدورانو او د مسافرو دپاره چې ستاسو سره اوسیری، خوراک ملاو شی، (۷) داسې ستاسو څاروو دپاره او ستاسو په پتو کښې د ځنگلی ځناورو دپاره هم. زمکه چې هر څه راشنه کړی نو هغه خوړلے شی.

د واپس ورکولو کال

(۸) اووه ځلې اووه کالونه وشمېرئ چې یو کم پنځوس کاله جوړېږی. (۹) نو د اوومې

مياشتي په لسمه ورځ يعني د كفارې په ورځ به په ټول ملك كښې بيگل وغږولې شي.

۱۰ نو تاسو پنځوسم كال خاص وگنئ او د ملك ټولو خلقو ته د آزادي اعلان وكړئ. په دې كال هغه هر څه هم چې خرڅ شوي وي نو هغه به اصلي مالک يا د هغه اولاد ته واپس ملاويږي او هر څوك چې د غلام په توگه خرڅ شوي وي نو هغه به خپل خاندان ته واپس شي. ۱۱ تاسو به خپل پتي نه كړئ نه به هغه فصل ربڼې چې په خپله راشين شوي وي او نه به په باغونو كښې هغه انگور راټولوي چې ځانگې يې پرې كړې شوې نه وي. ۱۲ هغه ټول كال به ستاسو دپاره مقدس وي، تاسو به صرف هغه څه خوري چې پټو په خپله راشنه كړي وي. ۱۳ په دې كال هغه هر څه چې خرڅ شوي وي نو هغه به واپس خپل اصلي مالک ته ملاو شي. ۱۴ كله چې تاسو په خپل وطندار ورور باندې زمكه خرڅوي يا يې ترې نه اخلي، نو يو بل له دوكه مه وركوي. ۱۵ قيمت به يې د كالونو د شمېر په مطابق مقررولې شي چې په هغه زمكه كښې د واپس وركولو كال نه مخكښې څومره فصل كيږي. ۱۶ كه چېرې پاتي شوي كالونه پېر وي، نو قيمت به يې اوچت وي، خو كه صرف يو څو كالونه پاتي وي، نو قيمت به يې كم وي، ځكه چې څه هم خرڅيږي نو هغه د فصلونو د هغه شمېر په مطابق به وي چې په هغه زمكه كښې پېدا كيږي. ۱۷ خپل اسرائيليان مه دوكه كوي، خو د مالک خدائ ستاسو د خدائ پاك نه يربږي. ځكه چې زه مالک خدائ ستاسو خدائ پاك يم.

د اووم كال دپاره د خدائ پاك د خوراك بندوبست كول

۱۸ د مالک خدائ ټول قانون او حكمونه منئ، نو تاسو به هغه ملك كښې په امن سره اوسېږئ. ۱۹ هغه زمكه به فصلونه پېدا كوي او د خوراك هغه هر څه به درته ملاويږي چې تاسو يې غواړئ او په امن كښې به ژوند تېروي. ۲۰ خو كېدې شي چې ستاسو نه يو كس تپوس وكړي چې پتي ونه كړلې شي او فصلونه راغونډ نه شي نو په اووم كال به څه خورو. ۲۱ مالک خدائ به په شپږم كال هغه زمكې له برکت وركړي نو هغه زمكه به د دوه كالونو دپاره ښه پېر خوراك پېدا كړي. ۲۲ كله چې تاسو په اتم كال خپل پتي

کړئ، نو چې په شپږم کال تاسو څه ربلی وی هغه به تر اوسه پورې خورئ او په نهم کال به هم تاسو هغه څه خورئ کوم چې تاسو په اتم کال کړئ او ربلی.

د جائیداد واپس ورکول

۲۳ تاسو خپله زمکه د همپشه دپاره مۀ خرڅوئ، ځکه چې زمکه ستاسو نه ده، د خدای پاک ده او تاسو د مسافرو په شان یئ چا ته چې دا اجازت وی چې صرف گټه ترې نه واخلي. ۲۴ کله چې زمکه خرڅیږی، نو د دې د اصلی مالک د واپس اخستلو حق به خامخا منلې شی. ۲۵ که یو اسرائیلې غریب شی او زمکې خرڅولو ته مجبور شی، نو د هغه د ټولو نه نزدې خپلوان به زمکه واپس اخلي. ۲۶ که د چا خپلوان نه وی چې دا واپس واخلي نو کېدې شی وروستو مالدار شی او ډېرې پېسې ولری چې دا واپس واخلي. ۲۷ نو په داسې حال کې چې به خامخا هغه سړی له قیمت ورکوی چا چې اخستی وی، دا قیمت به د واپس ورکولو کال پورې د پاتې کالونو دپاره وی، تر هغې پورې چې هغه ته خپله زمکه واپس شی. ۲۸ خو که د هغه سره ډېرې پېسې نه وی چې زمکه واپس واخلي نو دا به د واپس اخستلو نه وروستو کال پورې د هغه سړی په قبضه کېږي وی. په هغه کال دې دا خپل اصلی مالک ته واپس شی. ۲۹ که څوک په یو دېوال لرونکی بناړ کېږي کور خرڅ کړی، نو هغه د دې د خرڅېدو د تاریخ نه واخله په هغه ورومبی ټول کال د واپس اخستلو حق لری. ۳۰ خو که هغه یې په یو کال کېږي واپس وانه خلی نو د واپس اخستلو حق د هغه د لاس نه لار شی او هغه کور به د اخستونکي او د هغه د اولاد د همپشه دپاره وی، دا به د واپس اخستلو په کال نه واپس کیږي. ۳۱ خو چې کوم کورونه په بې دېواله کلو کېږي دی نو په هغوی به د پټو په شان کار کیږي، د دې اصلی مالک دا حق لری چې دا واپس واخلي او دا به د واپس اخستلو په کال کېږي واپس شی. ۳۲ خو، لیویان هر وخت دا حق لری چې په بناړونو کېږي خپل هغه جائیداد واپس واخلي چې هغوی ته حواله شوې وی. ۳۳ که چېرې یو لیوی په بناړونو

کښې یو کور خرڅ کړی او واپس وانه خستلې شی، نو د واپس کولو په کال کښې به دا خامخا واپس شی، ځکه چې د لیویانو په خپلو ښارونو کښې چې کوم کورونه دی دا د اسرائیلو په مینځ کښې د هغوی ذاتی جائیداد دی. (۳۴) خو د لیویانو د ښارونو نه گڼرچاپېره مېدان به هیڅکله نه خرڅیږی، دا د همېشه پاره د هغوی دی.

غریبانو خلقو له قرض ورکول

(۳۵) که ستاسو سره یو نزدې اوسېدونکې بنی اسرائیلې دومره غریب شی چې خپل ځان نه شی ساتلې، نو تاسو خامخا د هغه مدد کوئ لکه څنگه چې تاسو د پردی ملک کس سره مدد کوئ، نو چې هغه ستاسو سره نزدې پاتې شی. (۳۶) د هغوی نه هیڅ سود مه اخلئ، د خدای پاک نه یرېږئ او خپل اسرائیلې هم هغه شان ځان سره نزدې اوسېدو ته یرېږدئ. (۳۷) تاسو چې کومې پېسې هغوی له قرض ورکړئ نو د هغې سود ترې نه مه اخلئ او چې کوم خوراک ورباندې خرڅ کړئ د هغې گټه ترې نه مه اخلئ. (۳۸) دا د مالک خدای ستاسو د خدای پاک حکم دی، چا چې تاسو د مصر د ملک نه راوویستلئ چې د کنعان زمکه تاسو له درکړې چې د ستاسو خدای پاک وی.

د نوکرانو آزادول

(۳۹) که ستاسو سره یو نزدې اوسېدونکې اسرائیلې دومره غریب شی چې هغه خپل ځان په تاسو باندې د یو غلام په توگه خرڅ کړی، نو د هغه نه به د یو غلام کار نه اخلئ. (۴۰) هغه به ستاسو سره د یو مزدور په شان وی او د واپس ورکولو تر کال پورې به ستاسو خدمت کوی. (۴۱) په هغه وخت به هغه او د هغه بچی ستاسو نه لار شی او خپل خاندان او د خپل پلار نیکه جائیداد ته به راستون شی. (۴۲) اسرائیلیان د مالک خدای غلامان دی او هغوی یې د مصر ملک نه راوویستل، هغوی دې د نوکرانو په توگه نه خرڅیږی. (۴۳) د هغوی سره ظلم مه کوئ خو د خدای پاک نه یرېږئ. (۴۴) که تاسو ته

د نوکرانو ضرورت وی، نو د خواوشا قومونو نه غلامان اخستلے شی. (۴۵) تاسو د هغه مسافرو اولاد هم اخستلے شی کوم چي ستاسو سره اوسپری. کوم چي ستاسو په ملک کښې پېدا شوی وی نو هغه به ستاسو میراث شی، (۴۶) او هغوی خپلو بچو ته د میراث په توگه پرېښودلے شی، ترڅو چي هغوی ژوندی وی نو ستاسو د بچو خدمت به کوی. خو چي تاسو د خپل وطندار ورور سره ظلم ونه کړی. (۴۷) فرض کړی یو مسافر چي ستاسو سره اوسپری او هغه مالدار شی، خو که ستاسو خپل وطندار ورور غریب شی او خپل ځان په هغه مسافر یا د هغه د قبیلې په یو کس باندې خرڅ کړی. (۴۸) د هغه د خرڅېدو نه پس، هغه بیا هم دا حق لری چي واپس واخستلے شی. د هغه یو ورور (۴۹) یا د هغه تره، د تره زوی یا د هغه بل یو نزدې خپلوان هغه واپس اخستلے شی. یا که هغه په خپله مالداره شی، نو هغه خپله آزادی په خپله اخستلے شی. (۵۰) چا چي هغه اخستے وی د هغه سره به خامخا مشوره کوی او هغوی به د خرڅېدو د وخت نه واخله د واپس اخستلو نه وروستو کال پورې کالونه وشمېری او چي کومې پېسې یو مزدور ته ورکولے کپری د هغې په بنیاد به د هغه د خلاصېدو قیمت مقرر شی. (۵۱) - (۵۲) د پاتې شوو کالونو د شمېر په مطابق به هغه خامخا د خرڅېدو د قیمت یوه حصه ورکوی، (۵۳) لکه چي هغه د کال په بنیاد باندې مزدور کړے شوے وو. د هغه مالک به د هغه سره ظلم نه کوی. (۵۴) که هغه په داسې څه طریقه آزاد نه کړے شی، نو هغه او د هغه بچی به د واپس ورکولو د کال نه پس په بل کال خامخا آزاد کړے شی. (۵۵) یو اسرائیلے به همپشه دپاره غلام نه وی، ځکه اسرائیلیان د مالک خدای غلامان دی. هغه هغوی د مصر ملک نه راوویستل، هغه مالک خدای د هغوی خدای پاک دے.

د فرمانبردارۍ دپاره برکتونه

۲۶ (۱) مالک خدای وفرمائیل، ”بتان، مجسمې، د کانو ستنې، یا داسې کانی مه جوړوی چي تاسو ورته سجده وکړی. زه مالک خدای ستاسو خدای پاک یم. (۲) زما د

سبت ورغ منى او د هغه خائ درناوى كوى چرته چې زما عبادت كيږي. زه مالک خدائ يم. (۳) كه تاسو زما د قانون په مطابق ژوند تېروئ او زما حكمونو ته غاړه كېږدئ، (۴) نو زه به په صحيح وخت باران وروم، هغه زمكه به فصلونه پېدا كړي او ونې به مېوې ونيسي. (۵) ستاسو فصلونه به دومره ډېر وي چې د انگورو د راټولولو وخت پورې به تاسو غوښل كوى او تر هغه پورې به انگور راټولوى چې د غلې كړلو وخت راوړسيږي. د خوراك دپاره تاسو ته به هغه هر څه ملاويږي چې تاسو يې غواړئ او په خپل ملك كېنې به تاسو په امن ژوند كوى. (۶) زه به تاسو له ستاسو په ملك كېنې آرام دركړم او تاسو به بغېر د يرې نه خوب كوى. زه به د هغه ملك خطرناك ځناور لرې كړم او هلته به نور جنگ نه وي. (۷) تاسو به په خپلو دشمنانو بريالى شئ او تاسو به هغوى په جنگ كېنې ووژنئ، (۸) ستاسو پينځه كسان به سلو له شكست وركړي او سل كسان به لسو زرو له شكست وركړي. ستاسو دشمنان به په جگړه كېنې شكست وخورى. (۹) زه به په تاسو نظر وكړم او ډېر اولاد به دركړم، زه به هغه لوظ پوره كړم چې ما ستاسو سره كړې دى. (۱۰) تاسو سره به دومره ډېره غله وي چې تاسو به هغه زړه غله د دې دپاره وغورزوى چې د نوى فصل دپاره خائ پېدا شي. (۱۱) زه به ستاسو په مينځ كېنې زما په مقدسه خېمه كېنې اوسېږم او زه به ستاسو نه كله هم نفرت ونه كړم. (۱۲) زه به ستاسو مل يم، زه به ستاسو خدائ پاك يم او تاسو به زما خلق يئ. (۱۳) زه مالک خدائ ستاسو خدائ پاك يم، چا چې تاسو د مصر د ملك نه راوويستلئ چې د غلامى نه آزاد شئ. ما هغه طاقت ختم كړو چې تاسو يې ټيټ كړى وئ او د دې جوگه مې كړئ چې په اوچتو سترگو گرځئ.

د سرکشی سزا

(۱۴) مالک خدائ وفرمائيل، ”كه تاسو زما حكمونه ونه منل، نو تاسو ته به سزا ملاو شي. (۱۵) كه تاسو زما د حكمونو منلو نه انكار وكړئ او زما د حكمونو نه كركه وكړئ

او زما لوظ مات کړئ، ﴿١٦﴾ نو زه به تاسو له سزا درکړم. زه به په تاسو افتونه راوړم
 يعنې لا علاجه بيماري او تېې چې تاسو به رانده کړي او ستاسو ژوند به لنډ تنگ کړم.
 تاسو به تخم وگرئ، خو هيڅ گټه به درنه کړي، ځکه چې ستاسو دشمنان به په تاسو
 غالب شي او چې تاسو څه کړلی وی نو هغوی به پې وخورئ. ﴿١٧﴾ زه به ستاسو نه مخ
 واړوم، نو تاسو به شکست وخورئ او هغه خلق چې ستاسو نه نفرت کوي هغوی به په
 تاسو حکومت وکړي، تاسو به دومره یرېړئ چې څوک درپسې نه وی بيا به هم منډې
 وهی. ﴿١٨﴾ که د دې هر څه نه پس بيا هم ما ته غوږ ونه نيسي، نو ستاسو د نافرمانۍ په
 وجه زه به ستاسو سزا اووه چنده زياته کړم. ﴿١٩﴾ زه به ستاسو غرور مات کړم، باران
 به نه ورېږي او ستاسو زمکه به اوچه شي او د کاني په شان به سخته شي. ﴿٢٠﴾ ستاسو
 ټول محنت به تاسو له هيڅ فائده درنه کړي، ځکه چې ستاسو زمکه به فصلونه نه کوي
 او ستاسو ونې به مېوه نه نيسي. ﴿٢١﴾ که تاسو بيا هم زما مخالفت کوئ او زما د منلو نه
 انکار کوئ، نو زه به ستاسو سزا اووه چنده زياته کړم. ﴿٢٢﴾ زه به ستاسو مينځ ته
 خطرناک ځناور درولېږم او دا به ستاسو ماشومان ووژني، ستاسو څاروی به تباه کړي
 او ستاسو شمېر به دومره کم کړم چې سرکونه به مو خوشي پاتې شي. ﴿٢٣﴾ که د دې هر
 څه نه پس هم زما خبرې ته غوږ ونه نيسي او بيا هم زما مخالفت کوئ، ﴿٢٤﴾ نو زه به هم
 ستاسو خلاف شم او زه به تاسو له د مخکې نه اووه چنده زياته سزا درکړم. ﴿٢٥﴾ زه به
 په تاسو يو جنگ راوړم، زما د لوظ د ماتولو سزا به درکړم او که تاسو په خپلو ښارونو
 کښې د امن دپاره راغونډ شي، نو زه به په تاسو لا علاجه بيماري راوېږم او تاسو به زه
 ستاسو دشمنانو ته حواله کړم نو هغوی به په تاسو حکومت وکړي. ﴿٢٦﴾ زه به په تاسو
 خوراک بند کړم، نو د لسو کورنو اوږه به يو ښانک کښې يو ځای تيارولې شي. هغوی
 سره به خوراک ختم شي او چې کله تاسو هر څه وخورئ، نو بيا به هم اوږي يئ. ﴿٢٧﴾
 که د دې هر څه نه پس هم زما خبرې ته غوږ ونه نيسي او زما د منلو نه انکار وکړئ،
 ﴿٢٨﴾ نو زما قهر به ستاسو خلاف شي او بيا به زه ستاسو سزا د مخکې نه اووه چنده
 زياته کړم. ﴿٢٩﴾ ستاسو لوږه به دومره زياته شي چې خپل بچي به وخورئ. ﴿٣٠﴾ زه به

ستاسو علاقائی عبادتخانی تباہ کړم، ستاسو د خوشبویی قربان گاه به ختمه کړم او ستاسو مړی به د ستاسو په بې ساه بُتانو باندې وروغورزوم. زه به ستاسو نه نفرت وکړم. (۳۱) زه به ستاسو د ښارونو نه کنډرې جوړې کړم، ستاسو د عبادت ځایونه به تباہ کړم او ستاسو قربانی به قبولې نه کړم. (۳۲) زه به ستاسو مُلک داسې تباہ کړم چې کوم دشمنان دا مُلک ونیسی نو هغوی به په دې تباهی باندې غمژن شی. (۳۳) زه به په تاسو جنگ راوړم او په پردو مُلونو کښې به مو خواره واره کړم. ستاسو مُلک به خوشه پاتې شی او ستاسو ښارونه به وران وچاړ شی. (۳۴-۳۵) نو تاسو چې کله خپله زمکې ته د اووم کال د آرام ورکولو موقع ور نه کړه چې آرام وکړی نو تر څو پورې چې تاسو د دشمن په مُلک کښې جلاوطن یې نو دا به داسې پرته وی او ښه آرام به وکړی. (۳۶) ستاسو کوم کسان چې د دشمن په مُلک کښې وی هغوی به دومره ویروم چې د هوا په وجه د پانې د معمولی کش نه به هم تښتی. تاسو به داسې منډې وهی لکه څوک چې په جنگ کښې په تاسو پسې وی او ستاسو سره به نزدې هیڅ دشمن نه وی خو تاسو به بیا هم غورزېږئ. (۳۷) کله چې هیڅ څوک هم په تاسو پسې نه وی نو تاسو به په یو بل باندې غورزېږئ او تاسو به د دې جوگه نه یی چې د دشمن په مخکښې ودرېږئ. (۳۸) ستاسو د دشمنانو مُلک به تاسو ژوندی تېر کړی، تاسو به پردی مُلک کښې مړه شی. (۳۹) ستاسو کوم کسان چې ستاسو د دشمنانو په مُلک کښې ژوندی پاتې وی هغوی به خراب تُراب شی، ستاسو خپلې گناه او ستاسو د پلار نیکه د گناه په وجه به داسې وشي.

د راتلونکی وخت دپاره اُمید

(۴۰) خو ستاسو اولاد به د خپلو گناهونو او د هغوی د پلار نیکه د گناهونو اقرار وکړی، چې هغوی زما سره بې وفائی کړې ده او زما خلاف یې سرکشی کړې ده، (۴۱) او زه یې د خپل ځان خلاف کړم او چې هغوی د دشمنانو مُلک ته ولېږم. که بیا ستاسو د اولاد سخت زړونه نرم شی او د خپلې گناه او سرکشی سزا ورته ملاو شی، (۴۲) نو زه به د یعقوب، اسحاق او ابراهیم سره خپل کړی لوظ رایاد کړم او زه به خپل هغه لوظ بیا تازه

کرم چي خپلو خلقو له هغه مُلک ورکړم. (۴۳) اول خو به هغه مُلک خامخا د هغي د خلقو نه خالی کيږي، چي دا د پوره آرام نه بڼه خوند واخلي او هغوي ته به زما د قانون او حکمونو نه منلو په وجه پوره سزا ملاو شي. (۴۴) خو بيا هم، چي هغوي لا د خپلو دشمنانو په مُلک کښي وي، نو زه به يې نه رد کوم، نه به ترې نفرت کوم او نه به يې بېخي تباہ کوم. هسي نه چي د هغوي سره زما لوظ مات شي، زه مالک خدای د هغوي خدای پاک يم. (۴۵) زه به هغه لوظ بيا تازه کرم چي ما د هغوي د پلار نيکه سره کړي وو کله چي ما ټولو قومونو ته خپل طاقت وښودلو چي خپل خلق مي د مصر مُلک نه راويستل، چي زه مالک خدای، د هغوي خدای پاک اوسم. (۴۶) دا ټول هغه قانون او حکمونه دي چي مالک خدای موسی له د سينا په غره باندې د بني اسرائيلو دپاره ورکړل.

د مالک خدای د تحفو په حقله قانون

۲۷ (۱) بيا مالک خدای موسی ته وفرمائيل چي، (۲) ”بني اسرائيلو ته دا اصول وښايه. کله چي د يو خاص منښتي په پوره کېدو کښي يو کس مالک خدای ته وقف کيږي، نو هغه به د دې قيمت په ورکولو سره آزاد کړي شي، (۳)-(۷) کوم چي د منلې شوي معيار په مطابق وي يعنې بالغ نارينه چي عمر يې د شلو کالو نه تر شپېتو کالو پورې وي، پنځوس د سپينو زرو سيکې. بالغه ښځه، دېرش د سپينو زرو سيکې. نارينه ځوان، چي عمر يې د پينځو نه واخله تر شلو کالو پورې وي، شل د سپينو زرو سيکې. ځوانه ښځه، لس د سپينو زرو سيکې. ماشوم چي عمر يې د پينځو کالو نه کم وي، پينځه د سپينو زرو سيکې. ماشومه، درې د سپينو زرو سيکې. هغه نارينه چي عمر يې د شپېتو کالو نه زيات وي، پينځلس د سپينو زرو سيکې. هغه ښځه چي عمر يې د شپېتو کالو نه زيات وي، لس د سپينو زرو سيکې. (۸) که يو کس منښته منلې وي او ډېر غريب وي چي هغه معياري قيمت نه شي ورکولې، نو هغه کس دې امام له راوولي او امام به کم

قیمت مقرر کړی، چې د هغه کس د وس په مطابق وی. (۹) که هغه منبسته د یو ځناور
 وی چې مالک خدای ته د یوې نذرانې په توګه د قبلېدو قابل وی، نو داسې تحفه چې
 مالک خدای ته پېش کړی هغه مقدسه ده، (۱۰) او که یو کس منبسته ومني نو هغه ځناور
 په بل ځناور نه شی بدلېدلی. که چېرې هغه بدل کړی، نو داوړه ځناور به د مالک خدای
 وی. (۱۱) خو که هغه ځناور حرام وی، کوم چې مالک خدای ته د نذرانې په توګه د
 قبلېدو قابل نه وی، نو هغه کس به هغه ځناور امام له بوځی. (۱۲) امام به د دې بنسټوالی
 او بدوالی په مطابق قیمت مقرر کړی او دا به آخری قیمت وی. (۱۳) که هغه کس دا
 واپس اخستل غواړی، نو هغه به د دې قیمت سره شل فیصده سپوا ورکړی. (۱۴) کله
 چې یو کس خپل کور مالک خدای ته وقف کوی، نو امام به د دې د بنسټوالی یا بدوالی په
 مطابق د دې قیمت مقرر کړی او دا به آخری قیمت وی. (۱۵) که هغه کس چا چې دا
 کور وقف کړی وی او دا واپس اخستل غواړی، نو هغه به خامخا د دې قیمت سره شل
 فیصده زیات ورکړی. (۱۶) که څوک د خپلې زمکې څه حصه مالک خدای ته وقف
 کوی، نو د دې قیمت به د هغه تخم په مطابق مقررولې شی چې څومره په کبني ګرل په
 کار وی، دا قیمت به د سپینو زرو لس سیکې د شلو کلو اوربشو دپاره وی. (۱۷) که هغه
 کس دا زمکه د واپس اخستلو کال باندې وقف کړی، نو د دې زمکې قیمت به پوره
 ورکولې شی. (۱۸) خو که چېرې هغه کس خپله زمکه د دې نه وروستو وقف کړی، امام
 به د هغې بیعه د هغه کالونو د شمېر په مطابق حساب کړی چې د واپس اخستلو تر
 راتلونکي کال پورې پاتې وی او د کالونو د کمی په وجه به کمه بیعه مقرر کړی. (۱۹) چا
 چې دا زمکه وقف کړې وی که هغه کس دا واپس اخستل وغواړی، نو هغه به خامخا د
 دې قیمت سره شل فیصده زیات ورکوی. (۲۰) که هغه کس دا زمکه د مالک خدای نه
 واپس اخستلو نه مخکې په بل چا باندې خرڅه کړی، نو د هغه حق نه جوړېږي چې دا
 واپس واخلي. (۲۱) د واپس اخستلو پسې کال به هغه پټی د همېشه دپاره د مالک خدای
 شی، دا به د امامانو وی. (۲۲) که څوک مالک خدای ته یو پټی وقف کوی چې هغه
 اخستې وی، (۲۳) امام به د واپس اخستلو پسې کال پورې د کالونو د شمېر په مطابق د

دې د قیمت اندازه ولگوي او هغه کس به خامخا هم په هغه ورځ د دې قیمت ورکړي، دا پېسې به د مالک خدائ شي. (۲۴) د واپس اخستلو په کال به دا پتې واپس د دې اصلی مالک یا د هغه اولاد ته ملاوېږي. (۲۵) ټول قیمتونه به د منلې شوي معیار په مطابق مقررولې شي. (۲۶) په ځناورو کېنې د ټولو نه ورومبې پېدا شوي بچي د مالک خدائ وي، نو هيڅ څوک دا هغه ته د يوې رضاکارانه نذرانې په توگه نه شي پېش کولې. يو سڅې، گډوږې يا يو د چېلې بچې دا د مالک خدائ وي، (۲۷) خو ورومبې پېدا شوې يو حرام ځناور د معیاري قیمت سره شل فیصده زیات ورکولو باندې واپس اخستلې شي. که دا واپس وانه خستلې شي، نو دا دې په چا باندې په معیاري قیمت خرڅ کړې شي. (۲۸) کوم څيز چې مالک خدائ ته بغير د څه شرط نه وقف شوې وي، نو هيڅ څوک به دا نه خرڅولې شي او نه به يې واپس اخستلې شي، که هغه بنی آدم، ځناور، يا زمکه وي، دا به د همېشه دپاره د مالک خدائ وي. (۲۹) که په چا باندې د مرگ فېصله شوې وي نو هغه به خامخا وژلې شي او واپس به نه شي اخستلې. (۳۰) د زمکې د ټول پېداوار لسمه حصه د مالک خدائ ده، که هغه غله وي يا مېوه وي. (۳۱) که يو کس دا واپس اخستل غواړي، نو هغه به خامخا د منلې شوي قیمت سره شل فیصده زیات ورکوي. (۳۲) هر يو لسم څاروې د مالک خدائ دې. کله چې ځناور شمېرلې شي، نو هر يو لسم به د مالک خدائ وي. (۳۳) مالک دې ځناورو له داسې ترتيب نه ورکوي چې خراب ځناور ترې خوښ کړې شي او بدلولې رابدلولې يې هم نه شي. که هغه يو ځناور په بل ځناور بدل کړو، نو بيا به دواړه د مالک خدائ وي او واپس به نه شي اخستلې. (۳۴) دا هغه حکمونه دي چې مالک خدائ موسی له د سینا په غره باندې د بنی اسرائیلو دپاره ورکړل.